

STUDENTŲ ERA

DIDŽIAUSIAS LAIKRAŠTIS STUDENTAMS

Priimk į savo draugų ratą

AMERIGO

BOULINGAS • BILIARDAS

Antradieniais -

Biliardo diena

“Super” kaina

Ketvirtadieniais -

Boulingo diena

“Super” kaina

MADA

Viršuliškių g. 40, Vilnius
tel. 249 07 07

MEGA

Islandijos pl. 32, Kaunas
tel. 32 86 86

www.amerigo.lt

Dvigubas akademinis gyvenimas

Studentai pataria, kaip suderinti dvi studijų programas vienu metu

Neapsisprendi, kurią iš dviejų studijų programų pasirinkti? Gali ryžtis iššūkiui – dviguboms studijoms.

Miglės Šlepikaitės nuotr.

2011 m. spalio
Nr. 6 (64)

Studentai, patyrę „Gap year“ arba praleistus metus tarp studijų, dalinasi savo įspūdžiais.

4 psl.

Ar farmacininkai išrado priemonių, suteikiančių studentui pranašumą sesijos metu?

6 psl.

„Pramogų interviu“ – gyvenimiška išmintis iš Svaro lūpų. Apie kūrybą, pasiekimus ir gyvenimo džiaugsmą.

7 psl.

Ką gero veikia ir gali nuveikti studentas, nesiekdamas naudos? Savanorystės realijos ir perspektyvos.

11 psl.

Ruduo! Ruduo! Krenta lapai auksiniai ir leidžiasi tyliai... Nuotraukose.

16 psl.

Skautai – pramoga su tikslu

Berta Radionovaitė

Kas pirmiausia šauna į galvą, išgirdus žodį „skautas“? Tikriausiai maždaug įsivaizduojama, ką skautas daro – stovyklauja, gyvena miške, moka pastatyti palapinę ir turi uniformą su įvairiausių spalvų kaklaraiščiais. O kaip yra iš tikrųjų? Pakalbinti skautai, priklausantys pagrindinei Lietuvos skautų organizacijai „Lietuvos skautija“, dalijasi stovyklavimo bei palapinių ypatumais, skautijos ritualais ir priesaikomis.

Dievui, Tėvynei, Artimui

Skautų šūkis „Dievui, Tėvynei, Artimui“ atspindi šios organizacijos tikslus. Trumpai tariant – ugdyti geresnę jaunuomenę. Mariui ši formulė nepatinka: „Labai jau idealistinis ir kaip kokių spalvių.“ Tačiau tiesa, kad vienas iš tikslų ir yra išauginti kultūringą ir patriotišką visuomenę. „Skautai mini visas patriotiškas šventes: pagerbiame kovą 11-ąją, vasario 16-ąją, liepos 6-ąją“, – teigė Tadas, o leva pridūrė: „Į programą net įeina mokymasis, kokie žmonės ant litų pavaizduoti.“

Tačiau, pasak Mariaus, viskas sukasi ne vien tik apie patriotizmą.

Ugdomi ir natūralūs vaikų moralės principai: mokoma mylėti savo artimą, gerbti aplinkinius, padėti bėdoje ir t. t. Taip pat vaikams suteikiamos rimtos atsakomybės, jie mokosi būdami gamtoje. „Būti na tikėti į dievą – nebūtinai krikščioniškąjį ar musulmoniškąjį ar kokį kitą, galima savo sugalvoti, bet būtina tikėti į kažką“, – aiškino Marius. „Taip pat turime 10 priesakų, kurių turime laikytis, tačiau čia kažkas panašaus į 10 Dievo įsakymų – kaip siekiamybė, tačiau juk tobulų nėra.“ – pridūrė Marius.

Nukelta į 10 psl.

„WORK & TRAVEL USA“

DABAR geriausi pasiūlymai!

ZIP travel

Kaunas: Kęstučio g. 57-1
Vilnius: Liejyklos g. 4-6
Tel: 8700 55525
www.ZipTravel.lt
programs@ZipTravel.lt

PASITIKĖK ZIP

Jau 18 metų studentai patiki kelionės rūpesčius mums!

Paklydėliai sugrįžta atgal į namus

Eglė Ramoškaitė

„Universitete, nusidėjau mintimis, darbais, žodžiais ir apsilaidimais. Prašau atleidimo ir tikiuosi, kad priimsi mane atgal.“

Gyvenimai klostosi panašiai kaip ir medžiagos skiautė siuvėjų rankose: vienas netikėtas linkis gali sukurti visai naują rūbą, gal net geresnį nei planotąjį. Prisimenu save, o gal ir jūs mane prisimenate, bakalauro studijų ketvirtą kurso pavasarį, kada buvau tvirtai pasiryžusi nebetęsti studijų ir

nesieti savo gyvenimo su popierių kilnojimu ir antspaudų dėliojimu aštuonias valandas per dieną pradedant aštunta ryto.

„Ant savo darbo stalo matau tiek popierių, kad net lyginamosios konstitucinės teisės kurso medžiaga tiek neužėmė.“

Klinkt. Štai jau ruduo, štai jau gerą mėnesį aš ir toliau minu tų pačių universiteto koridorių grindis. Kartais net atrodo, kad pataikau į savo pėdų įspaudus jose, o kartais pamatau ant sienos kavos dėmę, kurią prieš keletą metų padarė vienas studentas man tiesiai prieš nosį. Matyt aš esu per daug prikaustyta prie

savo istorinio paveldo ir noriu jį dar šiek tiek papildyti, o galbūt ir ištaisyti tai, kas buvo padaryta. Tad nutariau duoti sau ir savo mokslo įstaigai dar vieną šansą, kitaip tariant, susitaikyti ir pradėti mūsų istoriją nuo pradžių.

„Labas“, – sako man V., „Labas“, – sako man M., „Sveika“, – sako man J. Ir čia anaip tol ne visi, su kuriais pasisveikinus universitete apsiukečiame lengvomis šypsenomis ir neaiškia grimasa, kurią K.Laitmanas, serialo „Melo teorija“ dievas, apibūdintų kaip gėdą, o gal nuolankumą. Gėda vieniems prieš kitus, kad pamynėme savo principus ir tiesas, kurias ketvėrius metus smarkiai gynėme ir reiškėme, kad vis dar esame čia, o ne kur nors džiunglėse su maugliais. Lenkiame galvas prieš likimą, kuris savo vingį pasuko taip, kad negalėtume juo neiti.

Klinkt. Ant savo darbo stalo matau tiek popierių, kad net

lyginamosios konstitucinės teisės kurso medžiaga (tikiuosi, kad bent gaudus girdėjote) tiek neužėmė. Tik šį kartą aš puikiai suprantu, kuris lapas, ką reiškia, ir žinot ką? Man tai patinka. Nujaučiu, kad „žinojimo“ ir pasitenkinimo „žinojimu“ poreikis įskiepytas studijų metų: jog taip gera pagaliau puikiai bent ką nors išmanyti.

„Nujaučiu, kad „žinojimo“ ir pasitenkinimo „žinojimu“ poreikis įskiepytas studijų metų.“

Klinkt. Penkta valanda vakaro, o aš judu namo, į savo istoriją. Pasidarau kavos, prisėdu ant sofos ir skaitau tai, kas pagaliau... Įdomu! Po valandėlės susitinku su tokiais pačiais interesantais, ir mes keletą valan-

dų neatsikvėpdami dalinamės tekstų įžvalgomis. Jokio streso. Savo istoriją kuriame mes patys, todėl ji, kaip ir bet kuris kitas mūsų vaisius, yra patraukli ir pelnytai normali. O po to į kitus namus: nežinau, kaip jums, bet smagu turėti keletą vietų, kuriose gera.

„Didesnė nei mažesnė dalis pirmo kurso magistrantų nėra neplanavo tęsti studijų po bakalauro.“

Klinkt. Čia man atrodo koks nors Haris Poteris su savo lazda pasidarbavo. Statistika kalba už jį: didesnė nei mažesnė dalis pirmo kurso magistrantų nėra neplanavo tęsti studijų po bakalauro. Priešasčiau galima ieškoti, galima ir

ne, nes vargu ar rasime daug motyvuotai motyvuotų atsakymų. Mano patirtis sėdi priešais mane ant kėdės ir linguoja galva, atrodo, it negalėtų man padėti atsakyti į šį klausimą. Sėdėjau birželio pradžioje sumerkusi kojas į Vilnelę ir nesijaučiau iš viso, o gal mano visą vidų tuomet jau buvo išgraužęs paslapčia universiteto per gerklę į mane įgrūstas kirminas. Kadangi neturėjau pinigų tą tuštumą pripildyti Mc'Donaldso skanėstų, nutariau, kad reikia nueiti į universiteto bendrąbutį ir ten pripildyti save visą maisto už padorią kainą. Kirminas iškišo galvą ir kojas tiesiai iš mano alkūnės ir pavedėjo iki universiteto. Tokia mano istorija. Jei turit geresnių, galite pasi- laikyti jas sau, nes jos, turbūt, kaip ir mano, yra visiškai išgalvotos.

Klinkt. Einu gerti kavos ir gal kiek išpilti ant kokios baltesnės sienos, šiaip, prisiminimui.

Supurčiusi pirmoji darbo patirtis ir filosofiniai pamąstymai po to

Justina Ūsaitė

Kartais tai, kas pasibaidžia, atrodo siaubinga. Atrodo gyvenimas sugriuvo ir sustojo. O kas – jei pakeistum, ar truputį pakoreguotum nuostatą į situaciją? Nustotum dejuoti ir pažiūrėtum konstruktyviai: kodėl taip atsitiko? Ko aš pasimokiau iš šitos situacijos?

Kaip sakoma, aplinkybių pasirinkti negali. Bet gali pasirinkti požiūrį į jas.

Esame studentai, o tokie nebūsime amžinai. Reikės dirbti. Norėčiau papasakoti tikrą istoriją apie žmogišką patirtį, kurią gavau savo pirmajame darbe.

Trečiame kurse gavau pirmąjį savo rimtą darbą. Darbas buvo sunkus, bet įdomus. Be to toks, kokio siečiau ir norėjau.

Tik... realybėje viskas ne taip gražu kaip svajonėse. Kaip kiekvienas naujokas turi priprasti kasdien keltis anksti ryte ir grįžti namo paprastai vėliau nei baigiasi darbas. Viskas nauja, nepažįstama ir nesaugu. Darbus padarai gerokai lėčiau negu

bendradarbiai, o ką jau kalbėti apie papildomus dalykus, kuriais turi pasidomėti, papildomas užduotis, kurios iškyla pakeliui. Visai neturi laiko niekam kitam ir atsigulti į lovą galvodamas, ko dar nepadariau, ką reikės daryti rytoj ir kaip viską spėti... Nepastebėti ar piktybiškai ignoruoti skaudančią nugarą, nes dar reikia tiek daug padaryti, o savaitgalis irgi laukia ne tuščiomis... Viskas atrodo taip sunku!

Panašias negandas neišvengiamai kiekvienas patiriame ar patirsime įsitarbinus. Baisiausia (o gal – geriausia?), kad gali paaiškėti, jog šis darbas... visai ne svajonė! Arba ne mano svajonė, gal kažkieno kito..?

Noriu pasidalinti savo subjektyviais įspūdžiais: ko aš pasimokiau iš situacijos?

1. Gyventi, kaip ir dirbti, turi būti smagu. Ar bent ne kančia, nes gyvenimas per trumpas ir tiesiog gaila laiko.
2. Nepamiršti pertraukų ir skirti laiko sau. Kitos aplinkybės veda į gyvenimo džiaugsmo praradimą ir persidirbimą. Būna atvejų (ir nemažai), kai persidirbimas nuveda į alkoholizmą, darboholizmą ir kitokį „-izmą“. O to aš visai nenoriu.
3. Gyventi sveikai. Visomis prasmėmis. Harmoningas gyvenimas yra malonus fizine ir dvasine prasme!
4. Prarastas darbas dar ne pasaulio pabaiga. Buvo vienas darbas – vadinasi, bus ir kitas. Kiekvienam linkiu taip galvoti.
5. Nebijoti stabtelėti tam, kad galėtum pamąstyti. Apie tai kur buvai ir kur eini bei tiksliau nusistatyti kryptį.
6. Apsižvalgyti ir pastebėti žmones. Kol turiu tokią galimybę (ir kiekvienas studentas ją turi) – nebėgti, o eiti. Einant įdėmiai dairytis aplink.
7. Daryti taip, kaip jauti – ir ši išvada pati svarbiausia.

Redakcijos skiltis

Atkeliavo ruduo, vasariškos linksmybės baigėsi, o studijos ne visuomet išgali išlaikyti studento dėmesį ir mintis. Tad ką gi nuveikti tuo laisvesniu laiku? Šį mėnesį žvilgsnį sukoncentravome ties socialine veikla. Būtų naivu traktuoti tokią veiklą kaip darbą. Nors dirbti reikia, atlygio (bent jau materialaus) nėra. Taigi tokia veikla – socialinė duoklė.

Šiame „Studentų eros“ numeryje nukreipsime žvilgsnį nuo akademinės rutinos, universitetinių rūpesčių ir pokyčių. Užduot aptarę pastaruosius, siūlome jums investuoti save į kitokį laiką. Visą mėnesį bandėme susipažinti su priešpaskaitinėm, tarppaskaitinėm, popaskaitinėm, ir panašiom veiklom.

Turbūt daugeliui jūsų kilo mintis praleisti metus

kitus po abiturės egzaminų ar tiesiog ilgiau pailsėti nuo studijų. Kitaip tariant, užsiimti „gap year“. Vytas iškvotė netgi tris respondentus, besilepinančius metų atostogomis. Tikrai neverta sustabdyti ar nutraukti studijų, norint ką nors daugiau nuveikti. Berta supažindins jus su šimtmečius gyvojančiais ir užsiimančiais slaptais ritualais skautais.

Prakalbindama kelis iš jų, aptardama mirtingiesiems prieinamas skautiškąsias ypatybes ir veiklas, kurio- mis šie aktyvistai užsiima. Apie savanorystę apskritai paporins Veronika, suteikdama daugiau nei pakan- kamai informacijos, norintiems pradėti savanoriauti jau šiandien. Kas kitas, jeigu ne Editos kalbintas Svaras vainikuos socialinės veiklos

realijas. Žinoma, jis kalbės ne vien apie tai. Gyvenimo filosofija „G&G Sindikato“ grupės lyderio lūpomis. Viliamės, kad ieškantys ras, o nerandantiems mes parodysim.

„Jeigu studijuoti, tai studijuoti!“ – pirmame puslapyje pateikiame dar vieną laisvo laiko užpildymo būdą. Kaip tapti ir tarpti dvigubu studentu mūsųose? Judi-

ta ištraukė visą tiesą iš laisvą minutę radusių, keliolikai egzaminų besiruošiančių studentų.

Paskutiniame puslapyje užfiksavome rudenį. O jis gi vėlyn ir šaltyn... Judėkit, veik, duokit ir pasiimkit ir dar pirštines užsimaukit.

Tauras Cicėnas,
„Studentų eros“ vyriausiasis redaktorius

„Studentų era“ redakcija

Mūsų adresas: Saulėtekio al. 47, Vilnius.
Tel. 8 687 92834 Faks. (5) 2696668
El. paštas: studentuera@studentuera.lt

Projekto vadovė – Eglė Jasukaitytė (studentuera@studentuera.lt)
Vyr. redaktorius – Tauras Cicėnas (redakcija@studentuera.lt)
Foto redaktorė – Miglė Šlepikaitė
Kalbos redaktorė – Milda Janeliūnaitė
„Mūsų apsėsti“ skilties redaktorė – Agnė Vareikaitė
Reklama – (reklama@studentuera.lt, tel. 868406079)
Dizaineris – maketuotojas – Mantas Malkevičius

Leidžiamas nuo 2003 metų rugsėjo 29 d.
Leidžia Vilniaus universiteto
Studentų atstovybė
Spausdino „Lietuvos ryto“ spaustu-
vė
Tiražas – 20 tūkst. ISSN 1648–8032

Visa medžiaga pateikta „Studentų eroje“ – laikraščio nuosavybė. Kopijuoti ir platinti be redakcijos sutikimo draudžiama. Redakcijos nuomonė nebūtinai sutampa su respondentų, straipsnių herojų bei autorių nuomone. Už reklamos ir asmeninių skelbimų turinį ir juose pasitaikančias klaidas redakcija neatsako.

Įvairiatautiškumas akademinėje aplinkoje

Roberta Ambraškaite

Ar visada supranti apie ką kalba tavo supantys žmonės? Juk vien atidaus įsiklausymo kartais nepakanka. Kitataučiai sudaro visai ne mažą dalį šalies gyventojų (t. y. 16,9 proc.), o kur dar turistai, ERASMUS studentai ir kiti šalies svečiai. Dažniausiai visi šie žmonės kalba ne lietuvių, o savo gimtąja kalba.

Niekam nėra paslaptis, kad Lietuvoje gausu lenkų ir rusų. Tai ypač stipriai jaučiama sostinėje, kur važiuodamas autobusu dažnai girdi šnekučiuojantis rusiškai. Daugeliui nevalstybine kalba kalbantys keleiviai visai nerūpi, aš stengiuosi gaudyti kiekvieną rusišką žodį ir mokytis šios kalbos net autobuse, o vienas kitas studentas pasipiktina: „Juk čia Lietuva, tad ir kalbėkime lietuviškai.“

Kitataučių pasiskirstymas aukštosiose mokyklose yra labai skirtingas. Pavyzdžiui, Vilniaus kolegijoje biomedicininę diagnostiką studijuoja 33 antrakursiai – visi lietuviai, o Vilniaus pedagoginiame universitete dailės pedagogikos antro kurso grupėse galima atrasti po kelis kitataučius. Įdomi situacija susiklostė Vilniaus universiteto anglų filologijos

antrame kurse. Čia vienoje iš keturių grupių studijuoja tik viena kitatautė, o kitoje lietuvių kiekis nesiekia 50 proc. Kaip gi jaučiasi tokia kitatautė, apsupta lietuvių?

Agata prisistato kaip lenkaitė – baigusi lietuvių mokyklą ir studijuojanti anglų filologiją, prie viso šito ji dar priduria, jog namuose bendrauja rusų kalba. „Tikrai nesijaučiu. Kitokia. Grupėje su visais sutariu puikiai, greičiausiai todėl, kad grupės draugai į mane žiūri ne į kaip kažkokią lenkaitę, bet tiesiog kaip į žmogų. Studentams kitatautiškumas ar politiniai etniniai konfliktai tikrai nerūpi“, – teigė studentė.

Tačiau mergina prasitarė, kad kartais susiduria su tokiais lietuviais, kurie sužinoję, kad bendrauja su kitataute sutrinka. „Atrodo, kad jie mieliau bendrautų su lietuve, nors ji jiems ir nepatiktų, nei su lenkaite. Man gaila žmonių, kurie save taip apriboja. Juk tiek daug galime pasimokyti vieni iš kitų, tautybė tam tikrai neturi jokios įtakos.“

Kalbintiems Kauno studentams kitataučiai labiau asocijuojasi su *erasmus'ais*. Tiek Kauno technologijos universiteto (KTU), tiek Vytauto Didžiojo universiteto (VDU) studentai tikino, kad žiniasklaidos inžinerijos ir menotyros specialybėse dominuoja lietuviai, užtat su dideliu užsidegimu puolė pasakoti apie surastus draugus. Kotryna, gyvenanti VDU „Baltijos“ bendrabutyje, kalbėjo:

free-images-etc.rb-d.com nuotr.

„Daugiausiai laiko praleidžiu su kitataučiais, nes bendrabutyje susiradau labai daug tokių draugų. Su studentais, atvykusiais iš užsienio, bendrauti smagu, kadangi jie gali pasidalinti įvairiausiomis patirtimis.“

Kotryna pasakojo, kad ERASMUS programos studentai domisi Lietu-

vos kultūra ir netgi mokosi lietuvių kalbos. Taip pat kiekvieną ketvirtą dieną picerijoje „Punto pica“ organizuoja kultūrinius vakarus. Jų metu užsieniečiai pristato savo šalį, surengdami įvairius pasirodymus.

Taigi tarp lietuvių ir kitataučių vyksta gražūs kultūriniai mainai, o

įvairiatautiškumas papuošia studentų sąrašus. Ir visai nesvarbu, kad atsiranda vienas kitas nacionalistas. Jų visuomet buvo ir greičiausiai bus. Bet mano akimis mūsų tauta auga ir mokosi priimti kitataučius, tai pasaulyje, stipriai paveiktame globalizacijos, yra labai svarbu.

Berta Radionovaitė

Universitetas, kaip įprasta, asocijuojasi su savarankišku jaunuolio gyvenimu, išvažiavimu į kitą miestą bei naujais gyvenimo iššūkiais. Pati šioje įstaigoje jau praleidau dviejus metus ir per tą laiką girdėjau be galo daug studentavimo ypatumų, kurie man visiškai svetimi. O gimiau aš Vilniuj, čia užaugau ir čia studijuojau... Dažnas pavydi, sako – tau pasisekė, nereikėjo iš namų kraustyti. Tačiau kiekviena lazda turi du galus.

Pradėkim nuo stogo virš galvos. Gyvenu aš ramiai gyvenamajame rajone su tėčiu, pusė valandos kelio nuo miesto centro ir nuo mano fakulteto. Turiu savo kambarį, kuriuo man reikia dalintis tik su kate, o už sienos liūdi tuščias kambarys, kurį kartais okupuoja katė ar mano drabužiai. O studentaujantys kitame mieste ir gyvenantys bendrabuty, dažniausiai turi dalintis kambariu su kitais studentais, kurių beveik nepažįsta. O tada jau nepasiskūsi vyresnybei – „Mano kambario draugas man nepalieka vietos stalui atsinešt“ ar „Mano kambario draugė knarkia“. Žinoma, jei turi pinigų nuomotis butuką su draugais, gali rasti puikų variantą. Na, kartais susiduriama su piktomis nuomininkėmis ar vėją praleidžiančiais langais, bet su viskuo susitvarkoma. Ir štai man darosi liūdna, kad aš to patirti negaliu...

Kaip žinoma, tėvai turi mėgstamą posakį – *mi casa, mis reglas* (lot. mano namai, mano taisyklės). Su juo nepasiginčysi, tad vakarėliai, ilgi pasisėdėjimai su draugais ir vaikinai griežtai išbraukiami. Kitaip bendrabučių gyventojams. Jie laksto po aukštus su šlepetėmis ir arbatos puodeliais, o besinuomojantys iki paryčių gali žaisti stalo žaidimus bendroje, jaukioje virtuvėje. Pati prieš porą dienų aplankiau grupės draugą, nuomojantį butą su draugais – pavydėjau baltu pavydu... Niekas neburbė, kad jaučiasi cigarečių dūmai, kad dviračiai ant kelio, kad spurgos arba puodeliai ne vietoj sukrauti. Vėlgi – studentiška buitis, kurios aš neragavus.

Na, o jau kalbant apie maistą, tai mano šaldytuve visuomet yra maisto, nes tėčio pareiga ir malonumas rūpintis, kad dukra visad būtų pavalgiusi. Jei labai noriu, ar man liūdna, galiu paprašyti, kad parneštų pyrago ar ledų. Kita vertus, iš savo bendrakursių girdžiu nusiskundimus ar džiaugsmus dėl vakarykštės košės, kuri gavosi be galo skani, nors ir nebuvo pinigų pienui, ar tą pieną išgėrė kambario draugė. Ar nesutiksite su manimi, kad tai yra vienas iš studentavimo ypatumų? Ir kad gamintis maistą iš bet ko, ką randi šaldytuve, yra smagu ir kiekvieną iš mūsų gali kūrybiškai prablaškyti?

Į paskaitas keliauju gerai pažįstamais keliais. Mieste žinau puikių vietų pavalgyti, išgerti, pasėdėti, paklausti muzikos, pasižmonėti ar

kultūringai praleisti laiką. Visai netoliese gyvena vaikystės bei mokyklos draugai. Viskas yra savo vietoj ir, atrodo, nieko netrūksta. Tačiau darosi šiek tiek pavydu, kai atvykusieji kasdien gali atrasti kažką naujo, partirti kažką įdomaus, nepažįstamo. Tai jiems sukelia emocijas, jausmus, kurių man patirti netenka. Jie tą patį miestą, gali pamatyti kitomis spalvomis, kurių, deja, mano akvarelėje nėra, nes nuo mažens mano miestas man yra nuspalvintas taip pat.

Užaugusiems kituose miestuose, išsikraustymas ir studijų pradžia yra kažkas, kas į jų gyvenimus ateina natūraliai, o pasiliekančios savo mieste susiduria su šiokiomis tokiomis problemomis. Kada man išsikraustyti? Ar turiu laukti, kol mane pagaliau neapsikentę tėvai ištekins už kokio vyrioko? Ar laukti, kol šiaip išvays? Ar tiesiog pabėgti studijas susirasti darbą? O jei tėvai norėtų, kad išeitum anksčiau? Ar pačiai, prasidėjus studijoms, kur nors susirasti studentišką irštvą? O jei nėra pinigų? Ar man apsimoka išeiti iš namų ir palikti du kambarius vorams, o pačiai leisti pinigų kambario nuomai už dešimties minučių kelio? O jei apsimoka, ar man aukoti brangų studijų laiką dirbant padavėja, ar krapštyti kiekvieną centą ir gyventi be šildymo? Aišku, kiekvienam savo – galbūt kai kurių studentų tėvai be galo turtingi ir gali nupirkti vaikams atskirą butą ar padėti sumokėti nuomos mokes-

tį, o galbūt kai kurie tėvai yra labai jaunatviški ir „atsipūtę“, leidžiantys vaikams gyventi po jų stogu, tačiau pagal savo atskiras taisykles. Kai kurie renkasi dirbti ir mokytis vienu metu, tačiau nuo to kenčia studijos. Net gi yra tokių, kurie aukoja studijų laiką darbui, tačiau niekas nuo to nenukenčia!

Kad ir kaip ten būtų, gyvenimas su tėvais suteikia saugumo ir šilumos jausmą. Jie visad bus tam pačiam mieste ar tuose pačiuose namuose ir jie visad pasiruošę padėti savo vai-

kams, kad ir kas nutiktų. Mes kartais nepatenkinti dėl jų taisyklių, dėl moralų ar dėl liepimų pranešti, kada grįšti, kur esi, tačiau visa tai galbūt tėra tik vienas didelis plusas studijuojantiems savo mieste. Tačiau studentui laisvės visad norisi, ypač pirmakursiui. O pajauti laisvę bei paragauti savarankiško gyvenimo turi kiekvienas studentas – taip nulemta pasaulio dėsnių. Ir jei studentas studijuoja ten, kur užaugo ir lankė mokyklą, jis gali jaustis nepilnavertis šio vardo turėtojas.

Klinikoje prisirašiusiems studentams – nemokamos gydytojų konsultacijos ir tyrimai

Konsultacijos:

- šeimos gydytojo;
- ginekologo arba urologo;
- okulisto;
- psichologo;
- psichiatro;
- odontologo.

Tyrimai:

- plaučių nuotrauka;
- kraujo tyrimas (14 parametrų);
- bendro cholesterolio nustatymas
- gliukozės nustatymas;
- bendras šlapimo tyrimas.

Vykdoma Sveikos gyvensenos užtikrinimo programa

Kovo 11-osios g. 22, Kaunas (Girstupio „IKI“ prekybos centras)

Tel.: 225577, 867776075, el.p. info@avevitaklinika.lt,

www.avevitaklinika.lt

Užs. nr. SE09626

Laisvi metai – plyšys biografijoje ar naudinga patirtis?

Vytautas Jokubauskas

Vis populiarėjanti tendencija – pabaigus mokyklą pasirinkti laisvus metus („gap year“) ir juos praleisti savanoriaujant, dirbant, keliaujant, ar kitaip plečiant savo akiratį. Tačiau dažnai kyla klausimas, ar praleisti metai nebus paleisti vėjais? Savo patirtimi dalinasi keletas studentų, pasirinkusių vienus metus atidėti studijas.

nuotr. iš asmen. arch.

Gediminas Galdikas laisvus metus praleido uždarbiaudamas Norvegijoje. Dabar Vilniaus Gedimino technikos universitete studijuoja statybos inžineriją.

„Praleidau metus po mokyklos baigimo. Visi draugai sakė, kad, jei

praleisi metus, tai niekada ir nebe-grįšiu studijuoti, tačiau man reikėjo užsidirbti truputį pinigų. Galbūt nebuvau iki galo apsisprendęs, ką norėčiau studijuoti, todėl pasirinkau nestoti iš karto. Šiais laikais nėra lengva rasti darbą, tačiau man pavyko,

dirbau užsienyje – Norvegijoje. Buvau pakankamai užimtas, bet truputį ir pakeliavau, pamačiau.

Norvegijoje dirbau statyboje, o dabar studijuojau statybos inžineriją VGTU. Taigi darbas padėjo apsispręsti, ko aš noriu. Išdirbau aštuonis mėnesius. Pragyvenimas ten brangesnis, todėl milijonų neparsiveši, tačiau tuščiomis irgi negrįžau. Lietuvoje nemačiau galimybių rimčiau susitaupyti. Dirbdamas nekvalifikuotą darbą gali nebent pragyventi, bet ne sutaupti studijoms.

Apie savanorystę negalvočiau, nes viena svarbiausių priežasčių, pasirenkant praleisti metus, buvo uždarbis. Nesijaučiau per daug atitolęs nuo mokslo. Per vasarą visi kažkiek pamiršta ir aš jaučiuosi panašiai, ir sunku įsiliesti į universitetą tikrai nebuvau. Nesigailiu pasiėmęs laisvus metus, kažkiek užsidirbau, supratau, ką noriu studijuoti. Geriau jau ilgiau pagalvoti, negu stoti bet kur. Jei tikrai žinai, ko nori, ir turi finansines galimybes, tada geriau stoti iš karto. Tačiau jei dvejoji, patarčiau neskubėti. O jei praleisi metus kitus ir būsi patenkintas tuo, ką darai, tada išvis nėra prasmės stoti į universitetą. Lietuvoje vyrauja keistas ir, mano galva, klaidingas požiūris, kad jei neturi aukštojo mokslo diplomo, tu esi niekas.“

nuotr. iš asmen. arch.

Karolis Ruzgas laisvus metus praleido Lietuvoje, dabar Vilniaus universitete studijuoja anglų ir ispanų kalbas.

„Metus praleidau iškart po mokyklos. Labai norėjau išvažiuoti savanoriauti su programa „Aktyvus jaunimas“, tačiau taip jau susiklostė,

kad likau čia. Mano svajonė buvo savanoriauti Ispanijoje, tačiau ten yra labai didelis konkursas – apie 100 žmonių į vieną vietą. Tada bandžiau dalyvauti savanorystėje Makedonijoje, buvau jau besutvarkantis dokumentus, bet staiga agentūra dingio kaip į vandenį, nebeatsakė į laiškus ir

mūsų ryšys nutrūko. Taigi savanoriauti neišvažiavau. Trims savaitėms buvau išvykęs į Angliją, norėjau stoti ten, tačiau ilgai neapsisprendžiau, kur ir ką studijuoti, ir pražiopsojau *deadline'ą*, todėl grįžau čia. Tuos metus pradirbau dailės reikmenų parduvėje, kur tikrai nepersidirbau, nes pirkėjų buvo ne per daugiausiai, tačiau buvo pakankamai įdomu.

Įsiliesti į universitetą tikrai nebuvau sunku. Jei būčiau studijavęs ką nors, susieta su matematika, tada būtų buvę sunkiau, o dabar studijuojau anglų ir ispanų kalbas VU. Anglų kalba jau „lenda per gerklę“, tačiau šiaip viskas atrodo gerai. Nesigailiu, kad praleidau metus, iš tikro, net labai džiaugiuosi. Pabaigęs dvyliktą klasę aš labai nenorėjau mokytis, mokslai buvo visiškai atsibodę, tenorėjau ilsėtis ir nieko neveikti, tačiau žiemą, kažkur apie Naujuosius metus vėl atsirado motyvacija ką nors išmokti. Laisvi metai padėjo apsispręsti, kur stoti. Iš pradžių galvojau apie kultūros vadybą, bet atbaidė Kaunas. Galvojau ir apie studijas užsienyje, tačiau likus gal kokioms dviem savaitėms iki apsisprendimo ribos, nusprendžiau, kad noriu studijuoti ispanų kalbą.“

Saidos Končiūtės nuotr.

Arnas Fedaravičius Vilniaus universitete studijavo filosofiją, tačiau po pirmo kurso nusprendė padaryti pertrauką. Šiuo metu jis vaidina Gabriele'io Salvatoro filme „Sibirietiškas auklėjimas“.

„Tiesiog taip atsitiko, kad gavau savo svajonių darbą ir teko rinktis. Iš pradžių galvojau, kad galbūt galėsiu suderinti savo užsiėmimą su filosofijos studijomis, tačiau, kai pamačiau grafiką ir sužinojau, kad dirbsiu šešias dienas per savaitę nuo ryto iki vakaro, tai Vilniuje, tai Italijoje, pasirinkimas tapo aiškus. Artimieji labai nesikišo į mano sprendimą, tiesiog sakė: „grįžk“. Jie norėtų, kad aš vėliau vėl grįžčiau į universitetą ir baigčiau studijas. Filosofija yra be galo įdomus dalykas, tačiau aš norėčiau grįžęs studijuoti ką nors kitą. Visada mėgau kiną, teatrą, todėl labiau norėčiau studijas susieti su šiais dalykais. Turiu labai daug svajonių apie savo tolimesnes studijas, tačiau nenoriu dabar apie tai kalbėti, nes tai dar neįvyko. Galbūt ir į filosofiją grįšiu. Studijomis tikrai nebuvau nusivylęs.

Apie kiną svajoju nuo penkiolikos metų, labai daug laiko praleisdavau kino teatre ir dabar pasitaikė proga įgyvendinti savo svajonę. Užsiregistravau akto-

rių agentūroje, atitikau išvaizdos standartus, po to dalyvavau atrankoje. Praėjau atranką ir dabar vaidinu filme. Iš pat pradžių buvau nusiteikęs, kad su Johnu Malkovichiumi, Peteriu Stormare'u ir kitais aktorais artimai bendrauti nepavyks, todėl tenorėjau iš jų pasisemti kuo daugiau profesionalumo. Yra nemažai ir lietuvių aktorių, žinomiausias – Vytautas Rumšas, yra ir nežinomų, jaunų aktorių. Savo darbu esu patenkintas, džiaugiuosi, kad galiu vaidinti, o pats vaidmuo yra atskiras iššūkis. Tai darydamas aš jaučiuosi gerai, o kaip tai atrodys – sužinosim vėliau. Tiesą sakant, labai nesidomėjau, kada filmo produkcija bus baigta. Galbūt tai užtruks apie metus, aš gilinuosi tik į savo darbą.

Jei ne pasiūlymas filmuotis, nemanau, kad būčiau pasirinkęs praleisti metus. Tikriausiai tiesiog būčiau iššvaistęs tuos metus, o dabar turiu aiškų tikslą, kurio siekiu. Turėjau idėją važiuoti savanoriauti į Afriką, ar kur nors, tačiau rimtų ketinimų nebuvo. Dėl pinigų, manau, spėsiu juos užsidirbti pabaigęs studijas. Dvejojantiems patarčiau tikėti ir bandyti įgyvendinti savo svajones, o tai pasiekus – atiduoti visą save.“

PASAULIO LIETUVIŲ CENTRAS
www.plc.lt

www.lwc.lt

WORK & TRAVEL

**DARBO PROGRAMOS, STUDIJS,
KELIONĖS, BILIETAI, DRAUDIMAS**

KAUNAS:
tel. 8-37 321 320,
8-612 23315,
S. Daukanto g. 11,
info@lwc.lt

VILNIUS:
tel. 8-5 210 7048,
8-611 32032,
Pamėnkalnio g. 19-2,
vilnius@lwc.lt

KLAIPĖDA:
tel. 8-46 390 784,
8-615 40794,
Mokslų tech. parko 215k,
H. Manto g. 84,
klaipeda@lwc.lt

ŠIAULIAI:
tel. 8-618 27153,
Universiteto Karjeros c.
Vilniaus g. 88,
siauliai@lwc.lt

Dvigubas akademinis gyvenimas

Judita Malininaitė

Studijuoji, bet... Tau kažko dar trūksta, norėtum savo laiką leisti naudingai, semtis daugiau žinių, pasinerti į naujus dalykus. Galbūt svarstai, ar pasirinkti antras studijas, bet teisini save, kad nespėsi, neturi laiko, ir eini žiūrėti naujos melodramos serijos ar varvinti akis prie kompiuterio? Pakalbino kečius studentus, kurių istorijos įrodo, kad vienu metu galima studijuoti du dalykus, dirbti ir užsiimti mėgstama veikla.

Monika Jankauskaitė Vilniaus universitete (VU) studijuoja anglų ir ispanų kalbas 2 kurse ir teisę 1 kurse

Pasirinkimą pirmiau studijuoti kalbas lėmė kelios priežastys. Pirmiausia, visad labai mėgau mokyti

užsienio kalbas. Antra, ne paslaptis, jog teisininkų Lietuvoje ruošiamą jei ne devynios galybės, tai ganėtinai panašus skaičius, tad perspektyvos baigus šią studijų programą ne rožėmis klotos. Trečia, apie teisę galvoju, rodos, nuo devintos klasės ir, veikiausiai, perdegiau. Baigus mokyklą atrodė – bet ką, tik ne teisę. Tiesa, prioritetų sąrašą į ją vis tik įrašiau trečiu numeriu.

Po pirmųjų studijų metų pastebėjau, jog lieka nemažai laisvo laiko, kurio nesinorėjo šiaip sau švaistyti. Mintis apie antrąsias studijas iš pradžių kilo mano mamai ir jos paskatinta ėmiau domėtis tokia galimybe. Išsyk nutariau, jog rinksiuosi studijas,

vykstančias sesijiniu grafiku (studijos per semestrą vyksta sesijomis: paskaitų ir egzaminų. Savaitę ar dvi maždaug visą darbo dieną vyksta paskaitos. Po kelių savaitžių pertraukos savaitę ar dvi vyksta egzaminų sesija – aut. past.), kadangi studijuoti pagal dvi studijų programas, abiemis vykstant dieniniu grafiku būtų labai sunku. Nesakau, kad neįmanoma, tačiau tikrai itin sudėtinga.

Kol kas pavyksta viską suderinti, be abejo, tai nelengva. Tą mėnesį, kai vyksta teisės paskaitos, kalbos, be abejo, neišvengiamai būna šiek tiek pastumtos į šoną, tačiau dažniausiai stengiuosi abiemis stu-

dijų programoms skirti tiek laiko, kiek reikia. Tenka „mokyti skraidyti“ ir per 20 minučių iš Saulėtekio atsidurti centriniuose rūmuose senamiestyje ir vos atgavus kvapą, rašyti anglų kalbos testą, bet nesiskundžiu – žinojau, ko imuosi ir tikrai nemaniau, kad bus lengva.

Jeigu nori, laisvo laiko visada galima rasti. Įtempta darbotvarkė priverčia pasitempti ir tiesiog neišvaistyti laiko tokiems dalykams kaip serialų žiūrėjimas ar kiurksojimas prie kompiuterio. Taip pat esu VU Studentų atstovybės narė ir Užsienio kalbų institute koordinuoju akademinio proceso reikalus. Ši veikla pareikalauja nemažai laiko ir pa-

stangų, tačiau būtent dėl jos supratau, kad mano potraukis teisei niekur nedingo.

Patarčiau rinktis tokį kelią, tik įsitikinusi, kad to tikrai nori, nes be labai stiprios motyvacijos būtų sunku. Tikrai būna dienų, kai grįžtu namo 21 val. visiškai išsunkta, tačiau darbai nedingsta ir reikia kažkaip prisiversti daryti tai, ką priivalau, kad ir kaip nesinorėtų. Turint omenyje, jog jau kitais metais Vilniaus universiteto studentai galės rinktis gretutines studijas, manau, jog toks variantas būtų daug tinkamesnis ir patogesnis norintiems neapsiriboti viena studijų programa.

Darius Kulikauskas, VU studijuoją ekonominės analizės ir planavimo magistrantūros 2 kurse ir viešųjų neakivaizdinių teisės studijų 5 kurse.

Pirmiau nutariau studijuoti ekonomiką, nes apie tai jau seniai svajoju, o antrąsias studijas pasirinkau dėl savotiško iššūkio. Pažįstama mergina, dar mums abiem būnant pirmojo kurso studentais pasakė, jog jiems (ji studijavo teisę) dekanas rugsėjo pirmosios kalboje teigė, kad, nepaisant fakto, jog ekonomikos studijas VU pasiren-

ka stipriausi abiturientai, ekonomistai geri teisininkai negali būti, tačiau teisininkai gerai ekonomistai – gali. Nusprendžiau įrodyti kitaip. Laukiau visus pirmuosius studijų metus. Vasarą nesutrukdė net tai, kad išvykau į JAV: palikau draugui įgaliojimą už mane sutvarkyti dokumentus. Grįžęs į Lietuvą jau buvau oficialus teisės studentas.

Studijas suderinti pavyksta. Kadangi ekonomikos magistrantūros paskaitos vyksta vakarais, sugebu dar ir dirbti visu etatu. Laisvo laiko ne per daug, bet lieka. Prioritetus skirstant niekada didelių dilemų nekyla – man asmeniškai ekonomikos studijos yra svarbesnės, nes jose siekiu akademinį aukštumą. Taigi dažniausiai nukenčia teisė, nes sesijos metu ekonomikos konspektus visada imu pirmiau. Kartais tenka per šešias dienas 4–5 egzaminus laikyti. Kaip viską suspėju? Kažkokių stebuklingų receptų nėra: tiesiog mokausi kelioms egzaminams iš karto, žiūriu, kokie egzaminai artimiausi, ir jiems rengiuosi.

Iš esmės studijos pasąmonėje susilieja ir jas supranti kaip vieną etapą – studijavimą. Pliusai yra nebent to pasekmė: turi didesnį ir platesnį žinių bagažą nei tavo bendraamžiai, esi sutaupęs kelerius savo produktyvius gyvenimo metus ir gali siekti kitų tikslų. Minusai tiksliau vadinti grėsmėmis: gali būti suklydęs pasirinkdamas nelabai prie pirmųjų studijų derantį dalyką ir negauti didelio sinergijos efekto, taip pat rizikuoji po studijų būti likęs be hobio ar su artimųjų prieštais, kad jie nebeturi kantrybės dalintis tavimi su tavo studijomis.

Kai nusprendžiau studijuoti teisę, tėvai mane palaikė ir neprieštaravo. Tai man buvo svarbu dar ir dėl to, kad antrosios studijos yra mokamos. Kol neturėjau darbo, mokslą finansavo būtent tėvai. Manau, kiekvienam reikia žiūrėti, kokie jo poreikiai ir siekiai gyvenime. Svarbu nepervertinti savo jėgų, nes dviguboms studijoms reikia stiprios valios.

Mindaugas Kličius, VU studijuoją istorijos 3 kurse ir sinologijos 1 kurse.

Pirmiau pasirinkau istoriją – ji, galima sakyti, buvo mano ilgalaikė svajonė, tačiau mokinantis, ši specialybė man pasirodė pernelyg siaura, norėjosi kažko naujo, dar nepažinto. Pradėjau galvoti apie antras studijas.

Buvo planų mokyti antrą bakalaurą baigus pirmą, tačiau išsiaiškinęs naujojo švietimo įstatymo subtilybes, supratau, kad man labiau apsimoka pereiti istorijoje iš nemo-kamos į mokamą, o antrą specialybę studijuoti valstybės finansuojamoje vietoje. Kinija susidomėjau būtent studijuodamas istoriją.

Studijas derinti tikrai nėra lengva, yra ir tokių situacijų, kai tuo pačiu metu vyksta istorijos ir sinologijos paskaitos. Dažniausiai pirmumą teikiu sinologijai, nes istorija – jau senas hobis, taigi didelių problemų vienos ar kitos paskaitos praleidimas nesukelia. Istorijos paskaitų atsiskaitymai paprastai nėra labai sudėtingi ir tik reikia pasikartoti tai, apie ką kažka-

da girdėjau ar skaičiau, o sinologijoje dar daug neatrastų ir nežinomų dalykų. Kol kas didesnių problemų man tai nesukelia, tereikia gerai suplanuoti laiką ir neatidėlioti to, ką jau esi suplanavęs. Tokia situacija mane tiesiog privertė pradėti skaičiuoti bei vertinti kiekvieną valandą – pasąmonėje žinai, jei nepadarysi darbų dabar, vėliau gali tiesiog nelikti laiko.

Man yra labai palanku, kad abu fakultetai yra šalia vienas kito, taigi į paskaitas nevēluoju. Pliusų studijuojant du dalykus galima rasti tikrai daug – gauni platesnį išsilavinimą, perspektyvos taip pat didesnės, tampa universaliu žmogumi. Minusai – laikini, visų pirma keliems metams tikrai reikės atsisakyti didesnės dalies laisvo laiko, praktiškai nelieta atostogų.

Su laisvu laiku pastaruoju metu yra tikrai gana problematiška, kai studijavau vien istoriją, tai jo būdavo per daug, dabar jaučiu, kad jo yra per mažai. Tai natūralu, nes vien kinų kalbos pamokų, per savaitę yra net penkios. Šiaip stengiuosi neužmiršti ir savo muzikinių įgūdžių, net ir esant perkrautai dienotvarkėi, retkarčiais surandu laiko pažaisti futbolą.

Studijuoti du dalykus vienu metu patarčiau tik tam labai pasiryžusiam ir žinančiam ko nori žmogui. Pradžioje gali atrodyti, kad visko neįmanoma suspėti, bet ilgainiui prie tokios situacijos priprantama. Jei žmogus yra disciplinuotas, didesnių problemų tai tikrai nesukels.

Ernestas Samsonas, šiemet VU baigė žurnalistiką, Vytauto Didžiojo universitete 4 kurse neakivaizdžiai studijuoją menotyrą.

Baigęs mokyklą turėjau ilgą sąrašą, su kuo norėčiau susieti tolimesnę ateitį. Buvau pasiruošęs griebti ir biochemiją, ir filologiją. Pasirinkau studijuoti žurnalistiką. Po pirmųjų studijų metų nusprendžiau, kad vien žurnalistikos neužtenka. Menotyrą norėjau studijuoti ir anksčiau, bet tada dar nenorėjau kraustytis gyventi į Kauną, o pasirinkęs studijas neakivaizdžiai galėjau išpildyti šią svajonę neiškeldamas kojos iš Vilniaus.

Studijas pavyko suderinti, nors visada norėjau, kad pavyktų geriau. Pirmiausia ruošdavau žurnalistikos namų darbus, o paskui menotyros. Tai lėmė ir paskaitų specifika – menotyros paskaitos vykdavo šeštadieniais, o žurnalistikos – darbo dienomis. Sesijos man visada primindavo didžiulius dvylikagalvius slibinus. Kaskart būdavo didžiulis išbandymas išlaikyti visus 12 ar 13 egzaminų. Susidarydavau tvarkaraštį su egzaminų laikais ir traukinių maršrutais. Turėjau ir iki šiol turiu puikius bendrakursius, kurie visada pasidalindavo konspektais. Vienas iš smagesnių išbandymų buvo, kai per dieną turėjau tris egzaminus, kurie vyko tokia tvarka: Kaunas–Vilnius–Kaunas. Į paskutinįjį Kauną suspėjau tik dėl to, kad nuostabi *kursiokė* važiavo namo į Elektrėnus. Tokiu metu prireikia ir iškėmės.

Pliusų yra daug: nauji draugai, dėstytojai, požiūriai ir išbandymai. Dažnai patirtį vienoje studijoje gali pritaikyti kitose. Minusų žymiai mažiau. Mokiausi šešias dienas per savaitę, tad tam reikia labai didelio pa-

siryžimo ir nusiteikimo, kad gali tai padaryti. Turėjau atsisakyti bandymų išvažiuoti į studijas užsienyje, nes būtų reikėję sustabdyti kitas studijas. Nepavyko aktyviai dalyvauti akademinėje veikloje. Ir negalėjau šeštadieniais miegoti iki vidurdienio.

Laikas – labai sąlyginis dalykas. Kiekvienas turime 24 valandas ir mes patys atsakingi kaip jas išnaudojame. Blogiau, kai mėgsti ilgai miegoti, kaip aš. Manęs dažnai klausia, kaip suspėju ir neišprotėju. Jau daugybę metų savanoriauju, plečiame susivienijimą „Kultūros savanoriai“, kurį įkūrėme su būreliu draugų. Taip pat laisvalaikiu rašau, filmuojau, fotografuoju. Pomėgių labai daug, todėl liūdina, kai turiu kurio iš jų atsisakyti ar skirti mažiau dėmesio.

Renkantis antras studijas reikia gerai apsvarstyti ar toks žingsnis tau reikalingas, ar ne lengviau tą dalyką studijuoti magistro studijose. Tai yra ne vienadienis pasirinkimas ir turi būti apsvarstyti visi už ir prieš.

Alternatyva – gretutinės studijos

Keli Lietuvos universitetai (Vilniaus, Šiaulių, Kauno technologijos ir Vytauto Didžiojo) studentams siūlo patogesnę būdą įgyti dvigubą specialybę – gretutines studijas.

Gretutinės studijos yra studijų kryptis, kurią galima pasirinkti kaip papildomą dalyką prie savo pagrindinių studijų srities. Baigiant šią jungtinę studijų programą suteikiamas dvigubo bakalauro laipsnis.

Gretutinių studijų programą gali rinktis 2011 m. ir vėliau įstoję pirmosios pakopos studentai, kurių studijų programoje yra numatyta tokia galimybė. Jei studijų programoje nenumatyta tokia galimybė, studentas turi kreiptis į akademinį padalinį, kuriame studijuoja, ir prašyti, kad patvirtintų individualų studijų planą studijuoti pasirinktą programą.

Gretutinių studijų programą pasirinkus kitame fakultete gali būti sudaromas atskiras tvarkaraštis, pvz., kad visos paskaitos tame fakultete įvyktų vieną dieną ar būtų skaitomos rytais. Taip būtų išvengta paskaitų dubliavimosi ar vėlavimo į jas.

Pagal www.vu.lt informaciją

Preparatai jūsų smegenims – dopingas?

Kristina Lingytė

Artėjant egzaminams dažnas studentas pagalvoja, kaip reikės įveikti dar vieną sunkią egzaminų sesiją. Informacijos daug, o ją prisiminti sunku. Galbūt ne vienas valgo riešutus, šokoladą, sportuoja, norėdamas pagerinti atmintį, bet ar yra ir tokių, kurie pasitelkia vaistų pagalbą?

JAV sprendžia problemą

Atmintį gerinančių ir dėmesį koncentruojančių vaistų tema labiausiai diskutuojama didžiuosiuose užsienio universitetuose. Didžiosios Britanijos Kembridžo universiteto mokslininkų atliktos apklausos rezultatai parodė, jog 16 proc. JAV universitetų studentų vartoja „proto vaistus“. Teisėtai šiuos vaistus galima

įsigyti tik su receptu, tačiau nelegaliai jiems nusipirkti yra sukurtos internetinės svetainės, kuriose teikiama informacija apie preparatus. Vieni iš pagrindinių budrumą stimuliuojančių vaistų, kuriuos vartoja studentai, yra „Ritalin“ ir „Modafinil“, nors, iš tiesų, šie vaistai yra skirti gydyti Alzheimerio liga sergančius žmones, kadangi jie skatina geriau įsiminti bei gydo dėmesio sutrikimus. Tyrimai rodo, o ir patys studentai tvirtina, kad šie vaistai tikrai veikia, ir kuo toliau, tuo daugiau studentų vartoja juos sesijos metu, prieš egzaminus.

Tokiomis aplinkybėmis, Kembridžo universiteto mokslininkai kelia klausimą: „Ar etiška vartoti dėmesį stimuliuojančius vaistus?“ Manoma, kad vaistus vartojančių studentų pažangumas yra nesąžiningas, kitų studentų atžvilgiu, ir gali būti prilyginamas suklaidinimui bei nusirašinėjimui. Nėgana to, toks nelygiavertiškumas skatina ir kitus studentus imtis panašių priemonių: „Atsiranda žmonių, kurie šiuos vaistus vartoja ne savo noru.

Dalis apklaustų studentų teigė vaistus vartojantys tik dėl galimybės išlikti konkurencingiems šalia kitų vaistus vartojančių studentų, nors ir tvirtino jaučiantys, jog tai būtų galima prilyginti suklaidinimui“, – teigė Kembridžo universiteto klinikinės neuropsichologijos profesorė Barbara Sahakian. Didžiosios Britanijos universitetai jau galvoja apie priemones, kurios padėtų sumažinti dėmesį, įsiminimą skatinančių vaistų vartojimą per egzaminų sesijas. Svarstoma apie tyrimus, panašius į dopingo tyrimą, atliekamą sportininkams.

Nors „Modafinilo“ poveikis vertinamas teigiamai, tačiau, manoma, kad jo vartojimas gali turėti pasekmių ateityje, be to, prie medikamentų galima priprasti – kaip prie narkotikų ar cigarečių.

Ar atmintį gerinantys vaistai populiarūs Lietuvoje?

Pakalbinti Lietuvos universitetų atstovai, teigė nepastebiantys, kad mūsų šalyje tokių preparatų vartoji-

mas tarp studentų būtų aktuali problema. Tačiau, iškelus šį klausimą Kauno technologijos universiteto viešųjų reikalų atstovai komentuoja, jog: „Galbūt pradžioje reikėtų atlikti tyrimą, ar ši problema apskritai egzistuoja Lietuvoje, ar tokių vaistų galima įsigyti, kokia jų paklausa?“ O jau tada galbūt būtų galima atlikti kažkokius tyrimus studentams. Vytauto Didžiojo universiteto viešosios komunikacijos katedros profesorė Aukšė Balčytienė nemano, jog Lietuvoje studentų tikrinimas dėl medikamentų vartojimo yra reikalingas: „Bet kokių tikrinimų idėjos nepalaikau.“

Nors Lietuvoje dėmesį koncentruojantys vaistai nėra dažnai reklamuojami, tačiau internetinėse svetainėse gausu patarimų, kaip pagerinti atmintį, taip pat yra nurodomi pavadinimai, kokius vitaminus įsigyti. Žinoma, visada galima rinktis liaudiškus metodus, bet tai jau kiekvieno žmogaus pasirinkimo laisvė.

Parengta pagal www.technologijos.lt

Vox Studenti

Sandra Karaliūnaitė, Vilniaus universitetas, anglų ir ispanų kalbos, 2 k.

Aš pati tokių vaistų nevartuju ir manau, kad nevartočiau. Bet tai yra kiekvieno žmogaus asmeninis reikalas. Kalbant apie nesąžiningumą, mano nuomone, tai negali būti prilyginama nusirašinėjimui, kadangi žmogus šiaip ar taip tą informaciją turi įsiminti, ir čia jau jo paties apsisprendimas, kaip tai padaryti. Gaudamas galimybę greičiau įsiminti šią informaciją, jis aukoja savo sveikatą, kuriai daroma vaistų įtaka tikrai ne į gerą. Jauni žmonės dažniausiai lengvai susivilioja greitu efektu, tačiau nepagalvoja apie tolimesnes pasekmes. Mano nuomone, Lietuvoje dar nėra didelės tokių vaistų vartojimo tendencijos, todėl tikrinti studentus prieš egzaminus nėra tikslo.

Jurgita Savickaitė, Lietuvos sveikatos mokslų universitetas, medicina 2 k.

Niekada nevartojau tokių vaistų ir ateityje nenorėčiau jų vartoti. Nemanau, kad jie stipriai gali pakeisti mąstymo ypatybes. Mano manymu, didesnę įtaką tam turi paties žmogaus nusiteikimas. Kalbant apie bausmes, manau, kad bausti šių studentų nevertėtų, juk tai kiekvieno asmeninis reikalas ir laisva teisė rinktis: vartoti šiuos vaistus ar ne.

Vilija Stremaitytė, Lietuvos sveikatos mokslų universitetas, medicina 2 k.

Anksčiau nebuvau girdėjusi apie tokius vaistus ar vitaminus. Pati, manau, jų nevartočiau, nes tai kažkas panašaus į „mokslo dopingą“, o siekiant teisetų aukštų rezultatų tai neturėtų būti toleruojama ir teisinga kitų studentų atžvilgiu. Kontrolė galbūt ir būtų logiškas sprendimas, tačiau tikrai nebūna įsivaizduoju, kaip būtų įmanoma patikrinti visus studentus.

VU Medicinos fakulteto Psichiatrijos klinikos vedėja doc. dr. Vita Danilevičiūtė

Visi žmonės, savaime suprantama, studentai irgi nori turėti gerą atmintį. Kiekvienas studentas gali kreiptis į bendros praktikos gydytoją ir pasitarti dėl atminties. Vaistiniai preparatai, kurie, kaip teigiama, gali turėti tam tikrą palankų poveikį

atmintčiai, nėra niekur prilyginami dopingui. Manau, kad kažkokie „specialūs tyrimai“ būtų neetiški. Kita vertus, šiuolaikiniuose psichofarmakologijos vadovėliuose nėra skirsnio apie atmintį gerinančius vaistus. Dar norisi paminėti, kad vien nuo kokio nors vaistinio preparato atmintis nebūtinai nepagerės – reikalingas kompleksas priemonių, įskaitant mitybą, fizinį aktyvu-

mą ir apskritai sveiką gyvenimo būdą.

Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Farmacijos fakulteto prodekanė doc. Marija Sapragonienė

Mano nuomone, negalima lyginti atmintį gerinančių vaistų vartojimo su dopingo vartojimu. Sportininkams dopingas draudžiamas, todėl privaloma nuolatinė jo kontrolė. Dalis studentų dėl įvairių priežasčių turi proble-

Organizacijos

„Informacijos dienos 2011“ kviečia susipažinti su medijų pasauliu

Šiemet devintąjį kartą Vilniaus universiteto Komunikacijos fakultete (VU KF) organizuojamas renginys „Informacijos dienos“, kuriame kiekvienas galės surasti savo mediją: šventė apims spaudos, vaizdo, garso, IT temas.

Organizuojamose paskaitose bus galima sužinoti apie įvairių formavimą spaudoje, muzikos kūrimą, filmų įgarsinimą, asmeninių tinklaraščių rašymą ir kitus dalykus. Lapkričio 28 – gruodžio 1 d. vyksiančioje šventėje studentai bus raginami

dalyvauti dviejuose konkursuose ir kitose panašiose akcijose, kurių nugalėtojai bus apdovanojami.

Paskutinįją šventės dieną kokių klubų „Posh“ vyks uždaromasis vakaras, kurio tema – „Medijos nemiega naktį“.

„Informacijos dienos“ – tradicinė VU KF šventė. Jos metu vykstančiomis paskaitomis, diskusijomis ir akcijomis siekiama įtraukti vilniečius, besidominčius informacija, komunikacija bei jų naujovėmis.

„Studentų eros“ informacija

„Verslauk“ – galimybė pradėti savo verslą

Spalio 14-ąją ISM Vadybos ir ekonomikos universitete įvyko „Verslauk“ konkurso atidarymas. Jis simboliškai pradėjo antrąjį konkurso etapą, kurio metu 220 atrinktų dalyvių tobulinsis įvairiuose mokymuose, seminaruose, teiks vertinimo komisijai verslo idėjų aprašymus ir sieks laimėti subsidijas savo verslo pradžiai.

Pirmojo etapo metu „Verslauk“ konkurse iš viso buvo užregistruotos 877 verslo idėjos: 742 – Vilniuje, 96 – Kaune, 39 – Klaipėdoje. Tokiu jauni- mo aktyvumu džiaugiasi ir „GetJar“

įkūrėjas bei vadovas I.Laurs, teigdamas kad „Lietuva turi labai daug talentingų ir idėjų turinčių žmonių. Džiugu, kad būtent tokie konkursai, kaip „Verslauk“ suteikia žinių, įgūdžių ir motyvuoja jaunuosius verslininkus įgyvendinti savyias verslo idėjas“.

„Verslauk“ konkursą organizuoja Vilniaus miesto savivaldybė, VŠĮ „Jaunimo iniciatyva“ bei Mokslo ir technologijų parkas „Technopolis“. Daugiau informacijos apie konkursą: www.verslauk.lt.

„Studentų eros“ informacija

Nupiešk „Freaks On Floor“ albumo „Hello Girls!“ viršelį

Į Lietuvos universitetus atkeliavo tarptautinis studentų piešalinių konkursas „Red Bull Doodle Art“. Visi, kurių rankos per paskaitas kartais svajoja ir piešalioja ant sąsiuvinio ar popieriaus lapo, gali dalyvauti ir laimėti.

Nugalėtojų laukia vertingi prizai. Net 250 geriausių autorių kūrybos piešalinių bus eksponuojama parodoje. Trys kūrybiškiausi bus apdovanoti „Swatch“ prizais. Pagrindinio prizo laimėtojo piešalio „įsiamžins“ ant naujojo lietuviško roko bangos vedlių „Freaks On Floor“ albumo vir-

šelio. Grupė paskelbė, kad jų antrasis albumas pasirodys jau šių metų gruodžio 16 d.

Tereikia piešalinti ir savo darbus mesti į tam specialiai skirtas dėžes, kurios jau netrukus pasirodys universitetuose. Neužmirškite ant kitos piešalio pusės užrašyti savo vardą, pavardę, elektroninį paštą ir telefoną. „Red Bull Doodle Art“ dėžės universitetuose stovės iki lapkričio 28 d.

„Red Bull Doodle Art“ piešalinių dėžės stovi: Vilniuje (VU, MRU, VGTU, VDA), Kaune (KTU, VDU) ir Klaipėdoje (SMK, LCC DeFehr centre).

„Studentų eros“ informacija

VU SIF kviečia prisijungti norinčius išmokyti finansų valdymo

Praėjus kasmetiniam „Vilnius invest“ forumo renginiui parodų ir kongresų centre „Litexpo“, Vilniaus universiteto Studentų investicinis fondas (VU SIF) skuba pristatyti studentams.

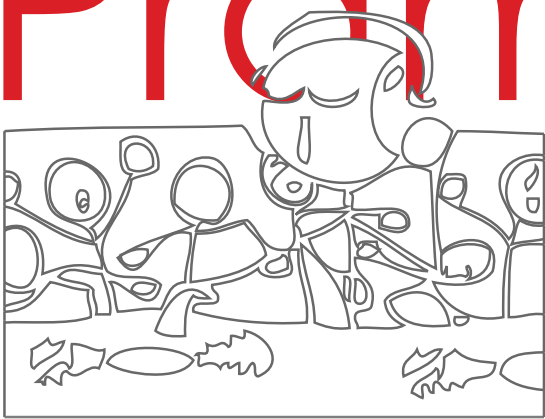
VU SIF – tai 2006 m. įkurta studentų organizacija, kurios tikslas supažindinti studentus su investicijų valdymu. Kiekvienais metais naujai išrenkama septynių studentų grupė, kuriai pavedamas valdyti tikras investicinis portfelis. Valdyboje įgyjamos praktinės žinios pravers siekiant karjeros.

Kiekvienais mokslo metais ren- giamas atvirų mokymų ciklas, kuriame studentams paskaitas skaito savo srities profesionalai. Mokymų kurso pradžioje studentai supažindinami su investavimo pagrindais, o pabaigoje paskaitomis apie strategijos ir portfelio kūrimą. Kiekvienais mokslo metais surengiamos 6–8 paskaitos.

Artimiausiu metu „Saulėtekio informacinio centro“ bibliotekoje VU SIF atidarys „Investicijų valdymo“ bibliotekos skiltį, kurioje studentai ras apie 20 leidinių investavimo tematika.

„Studentų eros“ informacija

Pramogų

žinios

Svaras:

„Man puikiai sekasi
ir aš esu
laimingas žmogus“

9 psl.

Paklausius Gabrieliaus Liaudansko arba tiesiog Svaro muzikos kyla mintis, kad tai žmogus, kuris turi ką pasakyti. Muzikantas, „iš reikalo“ pasirinkęs ir vėliau nutraukęs teisės studijas, interviu metu džiaugėsi, kad jau septynerius metus niekur nedirba. Per poros valandų pokalbį išmokau, kad kiekvienas savo rankomis gali pasidaryti ką tik nori ir ne visada reikia tikėti viskuo, kas parašyta.

Šarūnės Smalakytės nuotr.

Renginiai, kurių nevalia praleisti

Lapkričio 3 d.

Markas Palubenka – klubas „Tamsta“, Vilnius.
Kaina – 10 Lt, su LSP 8 Lt.

Baletas „Gulbių ežeras“ – Lietuvos nacionalinis Operos ir baletų teatras, Vilnius.
Kaina – 20–100 Lt.

Lapkričio 4 d.

Soul Liberation Funk (London) – klubas „Tamsta“, Vilnius.
Kaina – 20 Lt.

„Bardų vakaras“, dalyvauja jaunieji kūrėjai ir bardas Andrius Kulikauskas – Šv. Jonų bažnyčia, Vilnius. Nemokamai.

Lapkričio 5 d.

„Jazz“ miniatūros G. Kilčiauskienė („Empti“) ir grupė – Kauno dramos teatras. Kaina 23–38 Lt.

Užupio teatro spektaklis pagal J. Ivanauskaitės pjesę „Bomba, arba Ariel“ – Šv. Kotrynos bažnyčia, Vilnius.

Lapkričio 6 d.

Donny Montell (Donatas Montvydas) akustinis koncertas – klubas „Tamsta“, Vilnius. Kaina – 25 Lt.

Muzikos ir vaizdo programa „Svečiuose – animacinių filmų herojai“ – Lietuvos nacionalinė filharmonija.
Kaina – 10–20 Lt.

Lapkričio 8 d.

Miuziklas „Tadas Blinda“ – „Domino“ teatras, Vilnius.
Kaina – 50–70 Lt.

Lapkričio 9 d.

Gospel choro „A.K. Voices“ trejų metų gimtadienis – klubas „Tamsta“, Vilnius.
Kaina – 10 Lt / su LSP 8 Lt.

Filologijos rudens išvakarės, „Atminai“ – „Mint Vinetu“, Vilnius. Nemokamai.

Lapkričio 10 d.

Europos šalių kino forumo „Scanorama“ atidarymas su filmu „Melancholija“ – Vilniaus kino teatrui.

Programa „Meilės istorija pagal Edith Piaf“ – Šv. Kotrynos bažnyčia, Vilnius. Kaina – 27–62 Lt, studentams taikoma 20 proc. nuolaida.

„Filologijos ruduo 2011“, dalyvauja: Baltasis Kiras, Mindrė, Kamanių šilelis, SEN Svaja, Working Hobo – V. Krėvės aud. (118), VU Filologijos fakultetas, Vilnius. Nemokamai.

Lapkričio 11 d.

Menų fabrike „Loftas“ Vilniuje „The ball & chain“ albumo pristatymas, Funk session vol. 1 „Pizza Jazz“, Marijampolė.
Kaina – nuo 15 Lt.

Lapkričio 11–12 d.

Festivalis „Mados infekcija“ – „ŠMC“, Vilnius.
Kaina – 43–203 Lt.

Lapkričio 13 d.

Mantas ir Kauno Bigbendas. Frank Sinatra Show – Kongresų rūmai, Vilnius.
Kaina – 53–83 Lt, studentams taikoma 10 proc. nuolaida.

Lapkričio 14 d.

Ieva Narkutė su grupe – Šv. Kotrynos bažnyčia, Vilnius.
Kaina – 27–39 Lt.

Lapkričio 16 d.

Tarptautinės Tolerancijos dienos minėjimas: „Lietuvos Helsinkio grupė“ – Tolerancijos centras, Vilnius. Kaina – nemokamai.

Lapkričio 17 d.

Norah Jones project by „Saulės kliošas“ klube „Tamsta“, Vilnius. Kaina – 15 Lt.

Lapkričio 18 d.

Užupio teatras su „Skapenos klastos“ spektakliu Klaipėdos muzikiniame teatre.
Kaina – 26–30 Lt.

Lapkričio 19 d.

„Atika“ akustiškai – baras „Artistai“, Vilnius. Kaina – 10 Lt. SEL super show Alytaus arenoje. Kaina – 33–58 Lt.

Lapkričio 23 d.

21 valandą, klube „Tamsta“ Vilniuje Andriaus Mamontovo programa „Elektroninis Dievas“. Kaina – 50 Lt (stovimos vietos), 70 Lt (sėdimos vietos).

Lapkričio 24 d.

Liūdni slibinai – klubas „Tamsta“, Vilnius.
Kaina – 30 Lt.

Lapkričio 25 d.

Premjera! ŽAS – klubas „Tamsta“, Vilnius.
Kaina – 15 Lt.

PRENUMERUOK

STUDENTŲ ERA

JAUSIAS LAIKRAŠTIS STUDENTAMS

www.studentuera.lt

LIETUVOS UNIVERSITETUOSE PLINTA LAIMĖJIMŲ VIRUSAS

Studentų ryžtas laimėti įgavo pagreitį dar metų pradžioje ir neapleidžia iki šiol, todėl 2011-uosius galima pavadinti rekordiniais. „Sėkmė užkrečia“, – atsakė ne vienas, laimėjęs „Teleloto“. Per pastaruosius kelis mėnesius vieniems studentams atiteko automobiliai, kiti skaičiuoja „Auksinio drakono“ turtus ar prie seifų išsiderėtus pinigus. O kur dar daugybė tų, kurių tėvai „Teleloto“ laimėjimus paskyrė vaikų gerovei: sumokėjo už mokslą, nuomą ar nepašykštėjo pinigų pramogoms.

Studentai laimi ne tik „Teleloto“. Jie nori ir „Vikingų loto“ turtų. Nors ant milijoninio aukso puodo neatsisėdo dar nei vienas, bet smulkesniais prizais pasigirti jau gali.

Abiturientė iš Kauno, žaisdama „Vikingų loto“, laimėjo 89 293 Lt. Laimingą bilietą su kompiuterio

parinktais skaičiais jai padovanojo senelis. Laimėtoja turi tris svajones: įsigyti katiną ir nusipirkti vieno kambario butą ir susimokėti už mokslus. Sėkmės jai įgyvendinant visas tris. Vilniaus pedagoginio universiteto studentė „Vikingų loto“ laimėjo 9 451 Lt. Ji už šiuos pinigus vyks pailsėti į Jungtinius Arabų Emyratus. Laimėtus 4 715 Lt Vakarų Lietuvos verslo kolegijos trečiakursė taupys.

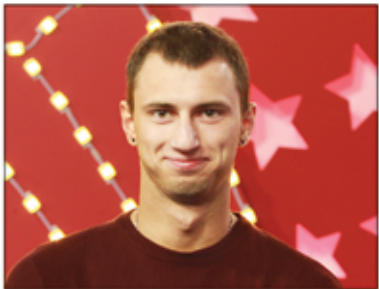
Stilingąjį „Citroën C3“ atsiėmė Vilniaus pedagoginio universiteto studentė Audronė Packevičienė. Prieš tai ji turėjo seną „Audi“, su kuria per dieną patyrė net dvi avarijas. Moteris senąjį automobilį jau pardavė ir tikisi, kad kelionės nauja mašina bus sėkmingesnės.

Visureigį „Nissan Juke“ laimėjo Jonavos profesinės mokyklos antrakursis Aurimas Svisčiauskas.

Dar vieną „Nissan Juke“ laimėjo Vilniaus technologijų ir dizaino kolegijos pirmakursė Loreta Voitechovič. Jos šeimoje vairuotojo pažymėjimą turi tik mama, bet po šio įvykio į kursus nusprendė užsirašyti ir pati laimėtoja.

Automobilį „Citroën C3“ laimėjo ir Vilniaus kolegijos antrakursis Deividas Kulikauskas. Jis mano, kad šis automobilis bus puikus masalas merginoms.

Klaipėdos aukštosios jūrėivystės mokyklos antrakursis Edvardas Alejūnas prie seifų atsisakė 13 000 Lt ir laimėjo automobilį „Citroën C3“.

Automobilis „Ford Fiesta“ atiteko Lietuvių literatūros ir tautosakos instituto doktorantei Taisijai Laukonėn iš Vilniaus. Neseniai ji Teleloto svajoto laimėti televizorių, bet gavusi naują „Fiesta“ džiaugiasi dar labiau.

Dar viena „Ford Fiesta“ atiteko ir verslo vadybos studentei Sandrai Martinytei iš Klaipėdos.

„Ford Fiesta“ gavo ir Vilniaus technologijų ir dizaino kolegijos studentas Artiom Lepiochin.

Su brolio dovanotu bilietu automobilį „Ford Fiesta“ laimėjo Šiaulių universiteto ketvirtakursė Indrė Daugėlaitė.

Automobilį „Renault Thalia“ laimėjo Vilniaus Gedimino technikos universiteto magistrantas Edvardas Sadovskij. Jam važinėti į paskaitas 20 metų senumo „Audi“ jau nusibodo.

Automobilį „Renault Thalia“ vairuos ir Vilniaus pedagoginio universiteto studentas Donatas Kalvaitis.

Televizijos studijoje kineziterapijos studentė Indrė Kmitaitė iš Jonavos nesusigundė laidos vedėjo pasiūlytais 12 000 Lt ir laimėjo automobilį „Mitsubishi Colt“.

Psichologijos trečiakursė Roma Jarmolavičiūtė iš Kretingos „Auksinio drakono“ žaidime laimėjo 11 000 Lt.

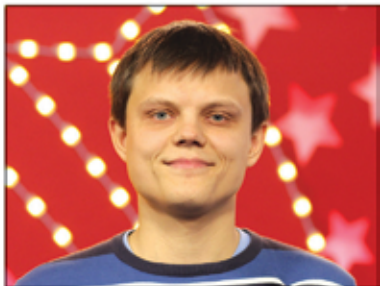
Klaipėdos universiteto studentė Gabija Pyragaitė iš Šiaulių „Auksinio drakono“ žaidime laimėjo 10 300 Lt.

Bibliotekininkystės studentė Justina Semėnaitė iš Utenos „Auksinio drakono“ žaidime laimėjo 14 000 Lt.

Žaisdama prie seifų 11 000 Lt laimėjo želdynų dizaino studentė Miglė Milinauskaitė iš Kretingos.

Žaisdamas prie seifų 13 000 Lt laimėjo ir informatikos studentas Julius Blankus iš Tauragės.

Svaras: „Man puikiai sekasi ir aš esu laimingas žmogus“

Edita Norkevičiūtė

Ar sunki buvo jūsų grupės pradžia?

Ne. Niekada nebuvo sunku. Mes nieko nedarėm, mes gyvenom savo gyvenimus. Sunku būna, kai dirbi. Aš, pavyzdžiui, jau septynerius metus niekur ir niekam nedirbu. Tai todėl, kad noriu gyventi taip, kaip noriu. Man puikiai sekasi ir esu visiškai laimingas žmogus. Neturiu direktorių, man nėra taip, kad nekęščiau eiti į darbą, sėdėt kažkur. Ir aš puikiai gyvenu dėl to. Tai va. O muzika – mes nesam koks projektas, esam grupė ir grojam tai, kas mums patinka, rašom dainas, kokios mums patinka, ir dėl to mums sunku nebūna. O kas čia gali būt sunkaus? Užsiimti tuo, kas tau patinka? (*šypsosi – aut. past.*)

Jūsų grupės dainos būna dviprasmiškos. Paties gyvenime dažnai būna dviprasmybių?

Man patinka rašyti metaforomis. Man patinka gyventi metaforomis. Bet dviprasmybė tai nėra dvilypumas, du gyvenimai. Tai yra tiesiog tekstas tarp eilučių. Man visada labiau patinka, kai prasmė būna įvilktą į ką nors, ne tada, kai viskas tiesiai prieš akis. Man patinka, kai gali skaityti knygą penkis kartus ir penktą kartą atrasti ką nors naujo.

Grupė turi nemažai apdovanojimų. Esate buvę metu debutantais, metų grupė, sukūrėte metų dainą. Kaip vertinate šiuos apdovanojimus?

Ta prasme, mes juos vertinam – sakom ačiū tiems žmonėms, kurie mus rinko, balsavo už mus, bet tai... o ką mums su jais daryt? Apdovanojimai yra inspiracija, ypač naujokams, pradedantiesiems. Tai lyg akmuo po kojom, pamatas, kad galėtum judėti toliau. Žinoma, tai yra kažkiek tavo tuštybės ir ego patenkinimas, bet jis labai greit užsimiršta. Jeigu tu nesi tuštybių kupinas žmogus, tai aišku, pasidžiaugi ir tiek. Dabar mes jau nebegalėtumėm išvardyti, kiek apdovanojimų turim. Bet ne dėl to, kad mes jų neskaiciuojam, ar „oi, kiek daug mes jų turim“. Mes net nežinom, kur kokie yra. Daugiausiai turbūt pas Dončę (Donatas Juršėnas – red. past.) studijoj, o šiaip tai pas visus kitus tikriausiai.

Kiekvienas muzikantas yra inspiruojamas atgalinio ryšio. Jeigu tu turi atgalinį ryšį su savo klausytoju, tai leidžia tau nesustot ir kurti toliau. Aišku, mes ilgą laiką grojom rūsy, kur mūsų niekas neklausė ir mes niekam nebuvom įdomūs, bet vis tiek grojom. Galbūt tai irgi mus išmokė visokių dalykų. Bet, kai atsiranda atgalinis ryšys, tai tu pats pakylį į kitą lygmenį, tampa atsakingas už kokybę.

Kaip vertini darbą su vaikais iš vaikų namų? Juk tai darbas, kurį daro ne kiekvienas...

Ne kiekvienas daro todėl, kad jis to nenori daryt. Juk niekas netrukdo

to daryt. Šiaip, vat sugalvojai įdomų projektą. Ar sunku nueit į vaikų namus ir sakyti: „Ei, *chebra*, aš turiu sugalvojęs tokį įdomų dalyką. *Davai*, darom“.

Bet jeigu tu nesi Svaras ar kitas žinomas žmogus – tai padaryti daug sunkiau.

Tai yra tik tipinis žmogaus mąstymas: „Aš nueisiu, o su manim niekas nekalbės“. O tu nueik ir pabandyk. Ir pamatysi, kad galbūt tau pavyks. Gal kas nors tau sakys: „Gerai, darom“. O tu manai, kad visi vaikai, pas kuriuos aš nuvažiuoju, mane pažįsta? Žino, kas yra Svaras? Nesąmonė, taip nėra. Šiaip, daugumoje veiklų, kuriose aš dalyvauju, esantys žmonės nežino, kas aš esu. *Nu*, kažkoks tai *bičas*. Čia nėra labai svarbu vardai. Aišku, yra tam tikrų žmonių, kurie užsiima kažkokia veikla, tam, kad būtų vėliavos, veidai – o realiai patys nieko nedarom. Man taip nelabai įdomu. Man įdomu judesys, veiksmas. Iš tikrųjų aš taip darau todėl, kad man įdomu dirbti su vaikais, su jaunimu, su suaugusiais, su mokytojais – su visais. Man įdomu matyti juos, klausytis ką jie kalba. Aš apie tai dainas rašau, mano kolegos apie tai dainas rašo. „Sindikato“ ir yra tokia muzika – socialinė.

Ir iš tų vaikų galima kažko išmokti?

Aišku, kad galima. Iš bet kurio žmogaus, iš bet kurio vaiko kažko galima išmokti. Mes, suaugę, labai dažnai pamirštam milijonus dalykų, kurie yra ganėtinai svarbūs. Mes užsilakstom, užsibėgiojam ir nepamatom. Patarlės, pavyzdžiui – iš dangaus jos nenukrenta. Ir ta, kuri sako: „Vaiko lūpomis kalba tiesa“ – ji irgi ne iš mėnulio. Vaikai daug ko gali išmokyti. Pirmiausia, kantrybės. Tai labai reikalingas bruožas, kurio mums, visiems suaugusiems, labai trūksta šitam greitam pasauliui. Vaikai gali mus išmokyti stengtis būti gerais tėvais, būti gerais draugais, arba jie gali išmokyti į daiktus pažiūrėti taip, kaip mes jau nebemokam. Gali išmokyti gerumo. Bet gali išmokyti blogio.

Kaip kilo mintis prisidėti prie „Tado Blindos“ kūrimo?

Ai, mes labai norėjom nusifilmuoti „Tado Blindos“ *masofkėj*. Ir kadangi labai daug mūsų draugų ten dirbo, mes sakėm: „Duokit mums pagulėt nors lavonų krūvoj“ (*šypsosi*). Tiesiog *prikolas*, žinai, prisiliest prie tokio filmo. Tai mums ir davė toj *masofkėj* biškutį pabūti. O vėliau, pokalbio metu išsivystė tai, kad čia va, garso takelis, dainos, muzika. Gal kažką? Nu, sakom, pabandysim – gal kas nors ir pavyks. Nu *vot*, ir gimė daina.

Ir visai pavyko?

Jo, ir visai kažkaip pavyko. Man tai, žinok, patinka.

Prisiminkime pirmojo jūsų klipo filmavimą.

„Vokiečių gatvė“ buvo pirmasis mūsų klipas. Mūsų draugas, Stasys Baltakis, buvo ką tik atvažiavęs į Lietuvą, užsiiminėjo filmavimais. Jo dukra mus suvedė, labai susidrauga-

Dosjė:

Vardas: Gabrielius Liaudanskas – Svaras

Gimė: 1973 m. gruodžio 30 d.

Studijos: 3 metus mokėsi Vilniaus universitete teisę, Vilniaus pedagoginiame universitete baigė socialinius mokslus.

Šeima: vedęs, augina du vaikus – dukrą Dominyką ir sūnų Mykolą.

Apdovanojimai: Su grupe „G&G Sindikatas“ pelnė daug apdovanojimų, tokių kaip „Metų debiutas“, „Metų grupė“, „Metų daina“. Apdovanotas Gerumo ambasadoriaus ženklu.

Šarūnės Smalakytės nuotr.

vom. Tai jis mums ir pasiūlė – *davai*, darom. Bet iš esmės tai pirmas kaip ir visi klipai – draugų darbas. Dėkingi mes žiauriai Stasiui už tą smagų laiką, už tai, kad jis padarė tą klipą, kad davė startą tam tikrą. Bet mes iš tikrųjų esam labai dėkingi visiems, kurie mums filmavo klipus, nes viskas yra pastatyta ant jų idealizmo. Mums klipus statė tie, kurie patys pasiūlydavo juos filmuoti ir patys viską darydavo, mes iš esmės nieko nedarėm. Tik pabūdavam ir viskas.

Ką prisimeni iš studentiškų laikų? Ar yra kažkas, ko ilgiesi?

Ką tau papasakoti? Kaip mečiau VU? (*juokiasi – aut. past.*).

Kodėl metei?

Todėl, kad aš sėdėjau teisėj ir vieną dieną, po trejų metų, apsidariau, pažiūrėjau į save ir supratau: „*Nu* ką, aš būsiu teisininku? *Nu* nebūsiu.“ Ir gerai, kad po trejų, ne po penkerių metų. Kažkaip nemačiau savęs teisininko pozicijoje. Aš iš tikrųjų niekada nebuvau nei linkęs į teisę, nei sutvertas, nei man ten labai įdomu buvo. O stojau kaip ir visi – tam, kad tėvai norėjo, kaip ir visi tėvai nori, kad jų vaikai stotų kur nors, tai ir aš taip. Bet stojau ten, kur sunkiausi egzaminai. Kad jeigu neįstočiau, tai sakytų: „*Nu* va, bandžiau, ką dar daryt?“. O čia ėmiau ir įstojau niekšiška (*juokiasi – aut. past.*). Ir tada trejus metus kažkaip vilkausi inkaru tenai, bet nejučia didelio malonumo. O tai, kas man buvo įdomu, aš ir pabaigiau – įstojau į pedagoginį (Vilniaus pedagoginis universitetas – red. past.), socialinius mokslus. Aš esu sociologas. Mokytojas.

O studentiškas gyvenimas?

Aš nebuvau *tas* studentas. Aš negyvenau bendrabučiuose ir studentiško gyvenimo nemačiau. Atsimenu, kad labai pykdavau dėl to. Aišku, būdavo, mesdavomės pas draugus. Bet man būdavo nesuprantamas tas dalykas, kad tipo *chebra* prageria stipendijas, o paskui vagia iš

kitų bulves, nes neturi ką valgyt. To aš niekada nemėgau. Bet, matai, aš mokiausi neakivaizdiniu būdu, o ten jau ne dieninis – nėra taip, kad grupę matai ir panašiai. Aš dirbau. Tuo metu, kai kiti gyveno studentišką gyvenimą, aš dirbau.

Na, o kaip egzaminai? Kaip juos laikydavot?

Aš nelabai ir atsimenu. Bet gerai viskas su tais egzaminais – žinai, kaip būna – paskutinę naktį mokaisi, eini ir išlaikai. Čia niekas nesikeičia, jokiais laikais. Visą atidėti paskutinei naktiai, o paskui prašyti Dievo pagalbos. Ir sakyti, kad būsiu geras – jeigu man dabar pavyks, įtikėsiu į viską.

Pats nesi tas tėvas, kuris jau turi viziją, kuo bus jo vaikai?

Ne, ne ne. Aš netgi neversiu jų stot baigus dvyliką. Aš manau, kad jie turi stot ten, kur jie nori ir tada, kai jie supras, kad jie to nori. Nes yra milijonas veiklų, ką tu gali veikti gyvenime iki tol, kol susivoksi. Kodėl visuomenėje priimta tvarka, kad aštuoniolikmetis turi būti viską suplanavęs ir toks strategiškai teisingas? Jis gi dar jaunas... Jeigu jam norisi padirbt ar pakeliaut po pasaulį tai tegu važiuoja. Čia gi nėra nieko blogo – keliauk, važiuok. Sugrįši, kai pamatysi, apsispręsi – tada gal suvoksi, kas tau įdomu.

Grįžkime prie studentiškų laikų. Gal pameni kokių kuriozų?

Kai pabaigėm mokyklą, rugsėjo mėnesį su draugu *nuvarėm* pas mokyklos direktorių. Jis buvo naujas – per vasarą pasikeitė. Prisistatė, kad esam iš „Panoramos“ ir paėmėm interviu labai nepatogiais klausimais, apie santykius su mokiniais ir panašiai. Jis ten raudom, balom ir kaleno dantimis. Paskui pasakė, kad viską filmavom ir kad žiūrėtų vakare televizorių ir išėjom. Yra dar ta *kasetė* kažkur. Aišku, mes nieko su ja nedarėm, mes jos net neperžiūrėjom, bet mums šiaip buvo *prikolas*, paerzint. Bet niekas neišaiškėjo – mes daugiau ten nėjom. Tai tokių nesąmonių gali

daug padaryt. Šiaip realiai tu gali daryti viską, kas šauna į galvą. Sugalvojai – ir darai. Svarbu, kad tai nebūtų smurtas. Aišku, mes tada tai jau žiauriai pajuokavom, čia teigiamų emocijų nebuvo daug, bet mums tai buvo kaip koks kirtis atgal. Po tiek metų praleistų mokykloje reikėjo išsiliet (*šypsosi – aut. past.*). Bet šiaip gali daryti ką nori. Sugalvoji ir darai. Geriau jau pamiršt žodžius scenoje, nei dainuot pagal fonogramą.

Bet jūsų grupei tas negresia.

Kodėl? Mes irgi kartais pamirštam žodžius.

Ne, groti pagal fonogramą...

Ai, *jo*. Bet žodžius tai mes kartais pamirštam – visi sėkmingai (*juokiasi*). Bet jokios gėdos tame nėra. Taip, tai juokinga, bet gi nebūna žmonių, kurie neklystų. Visi žmonės, visi daro klaidas visuose darbuose ir tai yra normalu. Bet šiaip stengiesi atrodyti ir daryti viską taip, kad žmonės galvotų, kad čia taip turėjo būt. Sumprovizuoji ką nors, arba kolegos padeda, arba Dončę su Mamania (*Artūras Matkevičius – aut. past.*) išsuka. Vis tiek būna gerai. Arba nusijauki iš savęs – gali ir neslėpti to. Kartais pažvengi ir tiek – groji toliau.

Pakalbėkim apie vertybes. Kas, tavo nuomone, žmogui yra svarbiausia?

Kiekvienas žmogus savo gyvenime išgyvena įvairius momentus. Jis būna ir piktas, liūdnas, nusivylęs, mylintis, nekenčiantis – ir kiekvienu atveju jis vadovaujasi savimi, ir tai yra natūralu. Nėra žmonių, kurie nesikeistų, nebent tie, kurie nejudą. O tie, kurie juda – jie pastoviai sutinka naujus žmones, naujas situacijas. Tai atneša jiems kažką naujo, kažką juose keičia. Tai gyvenime tos vertybės... kiekvienas turi susidaryti savo vertybes. Svarbiausia jas turėti, turėti į kažką atsiremt. Turėti nuomonę – ta nuomonė gali būti klaidinga, tu ją galėsi pakeist. Bet tam, kad galėtum diskutuoti, tu turi turėti nuomonę.

Skautai – pramoga su tikslu

Atkelta iš 1 psl.

Skautų stovyklos

Stovyklos vyksta visus metus – vasarą, sezono metu, ilgesnės (10–12 dienų), o pavasarį, rudenį, žiemą – savaitgalinės. Tado teigimu, į vasaros stovyklą vien Vilniaus krašte susirenka apie 300 vaikų, o į savaitgalinę apie 50–60. Taip pat ne sezono metu kas savaitę vyksta sueigos. „Galima sakyti, kad vasarą dažniausiai pritaikoma tai, kas per metus mokomasi teoriškai“, – aiškino Marius. Kartais organizuojami žygiai ar šventės, pvz.: skautiškų dainų konkursas, pavasario šventė. „Per pavasario šventę išvis susirenka visi Lietuvos skautai!“ – teigia Tadas.

Skautų stovyklose vaikai mokomi išgyventi gamtoje su kuo mažiau civilizacijos atributų (be palapinių, primusų (žibalu kūrenama viryklė su siurbliu, varančiu žibalą į degiklį – aut. past) ir t. t.) Pasak levos, palapinių vyresni vaikai beveik nenaudoja. Vietoj to išsitempia tentus (vien polietileninis stogas) arba pasidaro lapinės – stogą iš lapų. Mergina tvirtino, kad beveik visi skautai moka tokią pasidaryti. „Atvykę vaikai turi įsirengti savo *pastovyklę*: apsi-tverti teritoriją, įsirengti laužavietę, indaują, šiukšliadėžę, vartus. Kas kūrybiškiau. Ir viskas tik medžiagom iš gamtos. Taip pat jiems parūpinamas produktų davinys ir maistą skautai turi pasigaminti ant pačių sumeistrautos „viryklės“, – pasakojo leva. „Merginos daro lengvesnius darbelius. Vaikiniai daugiau statybinius.

Jos dažniau užsiima to dalyko puošyba“, – juokiasi Marius su Tadu.

Diena stovykloje prasideda aštuntą valandą ryto – vadovai švilpuku sušvilpia tam tikrą signalą ir skautai susirenka į rytinę rikiuotę. „Visi sustoja amžiaus grupėmis keturkampiu. Tuomet grupės iš eilės raportuoja – „lygiuot, ramiai, mūsų šūkis (pavyzdžiui): košėj uodai skanūs labai!“ ir skautas drauge su skaute pakelia Lietuvos vėliavą. Po to skautams pranešama visa dienos informacija“, – pasakojo Marius. Kiekvieną stovyklos vakarą ar per bet kokius skautiškus renginius kuriamas vakaro laužas. „Visi sustoja ratu aplink didelį laužą iš rąstų, dainuojamos dainos, žaidžiami įvairiausi žaidimai, teikiami apdovanojimai, vyksta apeigos, pasirodymai“, – dalinosi prisiminimais leva ir Tadas.

Kiekvienai amžiaus grupei stovykloje sudaromos skirtingos programos, tačiau kokios jos yra, gali sužinoti tik būdamas skautu. leva minėjo, kad užduotyse kartais naudojama Morzės abėcėlė. „Ten visi nuolat randa ką ko išmokyti. Vadovas nėra tik mokytojas, dažnai mes mokomės iš vaikų. Viena mergaitė man neseniai apie žoleles pasakojo. Vadovai tai vyresni broliai ir seserys. Brolybė yra tų ryšių pagrindas ir visi dalinasi patirtimi“, – kalbėjo leva. Taip pat mergina prisiminė, jog kai pati dar buvo maža skautė, jiems tekdavo atsisakyti iš įvairiausių žolelių ar grybų. „Dabar mažiau koncentruojamasi ties teorija, o labiau stengiamasi skatinti vaikų *žingeidumą*, kad jie patys norėtų imtis darbo, ieškoti išeičių iš situacijų“, – sakė leva.

Povilo Baranovo nuotr.

Skautai gamtoje stengiasi išgyventi su kuo mažiau civilizacijos atributų.

Marius Armonas
21 m., anglų filologija, 3 k.

Skautas vytis (kitiems skautams „brolis“) nuo 2003 m., dabar – Kerniaus Vyčių būrelio pirmininkas, Lietuvos skautijos Užsienio ryšių skyriaus narys, Studentų skautų organizacijos narys, senjoras.

Ieva Vaitkevičiūtė
20 m., psichologija, 2 k.

Skautė (kitiems skautams „sesuo“) nuo 2005 m., šiuo metu – Lietuvos skautijos mokymų skyriaus narė, kandidatė į vyr. skautus, arba kitaip į vyr. seses, ir skautų vadovė.

Tadas Kavaliauskas
20 m., pramonės inžinerija, 3 k.

Skautas vytis nuo 2003 m., dabar – Lietuvos skautijos mokymų skyriaus narys, Studentų skautų organizacijos narys, senjoras ir skautų vadovas.

Kartais yra organizuojama stovykla „Plieno žiedas“: vaikinai ir merginos poromis eina į trijų dienų žygį. Be palapinių, pasiėmę tik kuprines su reikalingiausiais daiktais.

Vyčiai ir vyr. sesės

Visa skautų programa susideda iš trijų pakopų, į kurias vaikai skirstomi pagal amžių, o pagal tai ir kaklaraiščių spalvos (7–9 metų – oranžinis, 10–14 metų – geltonas, 15–18 metų – vyšninis). Kai vaikas baigia skautų programą, jam sukanka 18 metų, tada ji / jis gali rinktis gyvenimo kelią, t. y. nori būti vadovu (-e), kandidatuoti į vyr. skauto kaklaraištį, darbuotis virtuvėje ar dirbti su dokumentais ir t. t.

„Vyr. sesės ir vyčiai lygūs, bet jos neturi lazdos. Daug mergaičių nori būti vyčiais, nes jie turi daug *kietų* dalykų, kaip, pavyzdžiui, lazda“, – juokavo Marius. Lazda – Vyčio lazda. Kiekvienas vytis ją turi ir jos negali liesti niekas kitas. Antraip taikomos bausmės. Marius taip pat negalėjo atskleisti, iš kur jis tą lazdą gavo: „Aš mėgstu vaikams sakyti, kadėjau, ir iš dangaus nukrito.“ leva su šypsena pritarė, kad būdama jaunesnė irgi norėjo būti vyčiu. Tačiau pridūrė, jog merginos skautės yra ne mažiau veiklios už vaikus – jos taip pat mėgsta aktyvią programą, aktyvius žaidimus, lobių paieškas, komandinius žaidimus, žygius ir t. t.

Studentų skautų organizacija (SSO)

„SSO tai *skautavimas* su korporaciniais ir akademiniiais dalykais“, – bandė paaiškinti Marius. Ši organizacija yra tokia, kaip ir visos kitos studentų organizacijos, tačiau čia studentus vienijantis pomėgis – *skautavimas*. Norint tapti šios organizacijos nariu, turi būti skautas. Mokslo metais SSO organizuoja seminarus, diskusijas, kartais pasikviečia lektorių ar kokių garsesnių asmenybių. Buvo, pavyzdžiui, pasikvietę Tadą Vidmantą. Kadangi priklausančios šiai organizacijai privalo kažkur studijuoti, dažnai pasikviečiama profesorių. Eiti į SSO susitikimus, seminarus ar diskusijas gali kas tik nori, tačiau norint tapti pilnateisiu nariu, reikia duoti skauto įžodį.

Kaip galima prisijungti?

Visiems, kurie nėra skautai ir norėtų kaip nors prie šios veiklos

10 skauto priesakų

1. Skautas tiesus ir laikosi savo žodžio.
2. Skautas ištikimas Dievui ir Tėvynei.
3. Skautas naudingas ir padeda artimui.
4. Skautas – draugas savo artimui ir brolis kitam skautui.
5. Skautas mandagus ir riteriškas.
6. Skautas – gamtos draugas.
7. Skautas klusnus savo tėvams ir vyresnybei.
8. Skautas linksmas, susivaldo ir nenustoja vilties.
9. Skautas taupus.
10. Skautas blaivus ir skaistus savo mintimis, žodžiais ir darbais.

Kalbinti skautai, paklausti, ar laikosi priesakų: „Čia kaip 10 Dievo įsakymų, kaip siekiamybė, bet juk tobulų nėra.“

Skautai – savanoriška, neformalaus ugdymo organizacija, taip pat pati didžiausia jaunimo organizacija pasaulyje.

- levos papasakota trumpa organizacijos atsiradimo istorija: „Viskas prasidėjo XX a. pradžioje Afrikoje. Didžiosios Britanijos ir dviejų Afrikos valstybių kare (Būrų kare) dalyvavo ir pulkininkas Robertas Baden-Powellis. Vienu metu jo įgula buvo apsupta nedideliame mieste, taigi pulkininkas sugalvojo ištreniruoti miesto berniukus žvalgybai, laiškų pernešimui, žemėlapių piešimui ir t. t. Visa tai tęsėsi pusę metų. Karui pasibaigus, pulkininkas sugalvojo pritaikyti šią veiklą benamiams D. Britanijos vaikams – mokyti juos išgyventi gamtoje, suteikti jiems atsakomybės jausmą ir pradėti skautų judėjimą.“

- Skautų būna įvairių – jūrų, oro arba sausumos. Sausumos skautai ir pasaulyje, ir Lietuvoje yra populiariausi.

- Pasaulio mastu šis judėjimas prasidėjo 1908 m., dabar pasaulyje yra apie 28 milijonai skautų 216-oje šalių. Šiais metais vykusioje pasaulinėje skautų stovykloje Švedijoje dalyvavo maždaug 50 000 skautų.

- Lietuvoje pirmieji skautai pasirodė 1918 m., skautavimo pradininkas – Petras Jurgėla-Jurgelevičius. Tikslus skautų skaičius Lietuvoje nenustatytas, tačiau prognozuojama, kad visos Lietuvos skautų stovykloje 2013 m. susirinks virš 3000 narių.

- „Lietuvos skautija“ – pagrindinė Lietuvos skautų organizacija, taip pat WOSM (*World Organisation of the Scout Movement*) narė.

Daugiau informacijos ieškok: Lietuvos skautijos tinklalapyje www.skautai.lt (gali rašyti info@skautai.lt), Lietuvos skautų sąjungos tinklalapyje www.skautas.lt, Europos skautų tinklalapyje www.europosskautai.lt, Pasaulio skautų (WOSM) tinklalapyje – scout.org

Įžymūs skautai: Režisierius Stevenas Spielbergas, „The Beatles“ narys seras Paulas McCartney, „The Doors“ narys Jimas Morrisonas, buvęs Prancūzijos prezidentas Jacquesas Chiracas, buvęs Lietuvos prezidentas Valdas Adamkus.

Pagal www.skautai.lt informaciją.

prisijungti ar tiesiog prisidėti, yra keturios galimybės. Pirmą – susisiekti su vietiniais skautais. Skautų stovyklose yra ką veikti – nuo veiklos su vaikais ir jaunimu gamtoje iki praktikos mokymų, komunikacijos, projektų vadybos. Antra – vykti į Lietuvos skautijos organizuojamas stovyklas ne skautams. Tiesa, gali būti šiek tiek sunku priprasti, kadangi stovykla organizuojama kartu su skautais ir mažiau patyrusiems stovyklautojams gali būti sunkiau. Tre-

čias variantas – savanoriauti skautų stovyklose. Pavyzdžiui, padėti virtuvėje, plauti indus ir t. t. Dažnai į stovyklas atvažiuoja vaikų tėveliai, padeda juos prižiūrėti, taip pat dalyvauja įvairiose veiklose. Taigi patekti ten nėra sunku, reikia tik noro. Na, o ketvirtasis variantas – siųsti į skautų stovyklas savo būsimas atžalas. Marius, leva ir Tadas, lyg susitarę, pa linksėjo galvomis ir patvirtino, kad, jei kada turės vaikų, tikrai išleis juos į skautus.

Darbas už dyką. Kodėl apsimoka?

Veronika Butkevičiūtė

Gintarė rūpinosi misionierių organizacijos Vokietijoje buitimi. Meda Prancūzijoje kartu su animatorių grupe organizuodavo vakarus jaunimui, o Emilis Vokietijoje turėjo galimybę save išmėginti ūkvedžio, sodininko, mokytojo ir kt. pareigose. Po mokyklos šie jaunuoliai keliems mėnesiams išsiruošė paragauti savanoriškos tarnybos užsienyje. Paklausėme jų, ar dirbti už dyką apsimoka.

Gintarė Orlovaitė (19 m.) Škotijoje (Aberdeeno universitete) studijuoja vokiečių ir prancūzų kalbas. Dešimt mėnesių Vokietijoje dirbo misionierių organizacijoje.

Idėja savanoriauti kilo vasarą prieš 12 klasę. Tą vasarą pabendrau su nemažai jaunų žmonių iš Vakarų Europos, kurie man pasakojo, kad baigę mokyklą, metus praleido savanoriaudami. Tokia mintis man pasirodė labai įdomi, tad pradėjau domėtis savanorystės galimybėmis ir ieškoti informacijos internete. Kuo daugiau tuo domėjausi, tuo labiau ji man patiko. Apskritai dvyliktoje klasėje buvau tikra, kad baigusi mokyklą metus nestudijuosiu, žinodama, kad noriu išvažiuoti į užsienį, bet nebuvau tikra, ar noriu savanoriauti, ar važiuoti pagal „Au Pair“ programą (tarptautinė kultūrinių mainų programa, pagal kurią jaunimas gali gy-

venti vienus metus užsienio šeimoje, prižiūradamas vaikus, tobulindamas užsienio kalbą ir susipažindamas su šalies kultūra – aut. past.). Vokietijos, kaip šalies savanoriškai veiklai, nebuvau pasirinkusi, tiesiog pasitaikė palanki proga, nes vienas misionierius iš Vokietijos pasakė, kad kaip tik ten yra laisva vieta, ir kad kaip tik toje organizacijoje ieško merginos savanorystei.

Mano pareiga buvo padėti tvarkyti kambarius, dirbti virtuvėje, padėti per įvairius organizacijos renginius (pardavinėti gėrimus ar maistą, padengti stalus, užsiimti su vaikais ir pan.). Organizacijoje, kurioje savanoriauau, tą patį darė dar keli jauni žmonės, tad kartą per savaitę turėdavome jaunimo susitikimus. Kadangi organizacija buvo krikščioniška, per susitikimus, visų pirma, kalbėdavome kokia nors krikščioniška tema, vėliau žiūrėda-

vome filmus, plepėdavom įvairiausiom temom.

Metų, paskirtų savanorystei, nauda buvo labai didelė: susipažinau su daugeliu nuostabių žmonių, su kuriais dar ir dabar bendrauju, pramokau naują kalbą, susipažinau su kitokia kultūra ir kitokių gyvenimo būdu, pakeliau ir pailsėjau nuo mokslų. Todėl šiais metais galiu su naujomis jėgomis kipti į studijas. Apskritai per visus metus turėjau daugiau laiko sau: išmokau savarankiškumo, taip pat supratau, kaip yra svarbu siekti savo tikslų ir nebūtinai elgtis taip, kaip elgiasi visi. Tie metai buvo nuostabūs ir aš labai džiaugiuosi, kad pasirinkau tokį kelią.

Mokėjau tik už lėktuvo bilietus. Už nieką daugiau mokėti nereikėjo: apgyvendinimas, pietūs penkias dienas per savaitę, taip pat gaudavau kišenpinigių, kurių užtekdaavo maistui, autobuso bilietams.

Kaip pasiruošti tokiam gyvenimo kelionei? Reikia nusiteikti, kad iš pradžių lengva nebus. Nauja šalis, nauja kultūra, kalba, žmonės, darbas – viskas nauja. Tu nieko nepažįsti, esi visai vienas. Svarbu nusiteikti psichologiškai: nebijoti naujovių, atstumo nuo šeimos, namų ir draugų. Praktinis patarimas: partartina žinoti, kokį konkrečiai darbą dirbsi (fizinį ar ne) jau vien tam, kad žinotum, kokius drabužius krautis į lagaminą.

• Jaunimo tarptautinio bendradarbiavimo agentūros (JTBA) programa „Veiklus jaunimas“ organizuoja tarptautinės savanorystės projektus, pagal kuriuos jauni žmonės (18–30 m.) gali vykti į savanorišką misiją Europos Sąjungos (ES) erdvėje.

• Išvyka trunka nuo 2 iki 12 mėnesių. Nišą savanorystei galima pasirinkti iš socialinės, kultūrinės, gamtos apsaugos, jaunimo ir visuomenės informavimo bei kitų panašių sričių.

• Tarnyba priėmusioje organizacijoje trunka apie 30–38 val. per savaitę (~ 6–7 val. per dieną).

• Jeigu projektas, kuriame pasirenkama savanoriauti, patvirtinamas, savanorio apgyvendinimo, maitinimo, kelionės (90 proc. sumos), pasirengimo darbui, kalbos mokymo išlaidas ir savanorio kišenpinigius apmoka ES programa „Veiklus jaunimas“.

• Projektas gali būti nutraukiamas tik esant rimtoms priežastims.

• Kasmet savanoriauti išvyksta apie 120 jaunuolių iš Lietuvos.

• Išsamesnę informaciją galima rasti oficialiame programos „Veiklus jaunimas“ tinklalapyje ec.europa.eu/youth.

Savanoriauti siunčiančios organizacijos: Europos savanorių tarnybos asociacija „Saltes“, VŠĮ Jaunimo mainų agentūra, VŠĮ „Socialinis veiksmas“, VŠĮ Pal. J. Matulaičio socialinis centras, Jaunimo savanoriškos veiklos centras „Deineta“, VŠĮ „Actio Catholica Patria“, fondas Dvasinės pagalbos jaunimui centras, Kūrybinės raiškos centras, VŠĮ Socialinių inovacijų centras, A. Lipniūno kultūros centras, Rietavo savivaldybės jaunimo organizacija „Progresas“, Jurbarko jaunimo organizacijų sąjunga, Marijampolės jaunimo klubas „Dimera“, Visagino vaikų kūrybos namai, VŠĮ Zarasų jaunimo centras.

Ką daryti, jei nusprendei išbandyti jėgas savanorystės misijoje?

1. Sugalvoti, į kokią veiklą norėtum įsitraukti savanorystės misijoje.
2. Išsirinkti kurią nors savanoriauti siunčiančią organizaciją Lietuvoje.
3. Susirasti (padedant organizacijai) priimančią projektą užsienyje.
4. Kartu su siunčiančia organizacija užpildyti paraišką dėl finansavimo (paraiškos gali būti teikiamos penkis kartus per metus: vasario 1 d., balandžio 1 d., birželio 1 d., rugsėjo 1 d., lapkričio 1 d. Dokumentus JTBA teikia projektus koordinuojančios organizacijos, o ne patys savanoriai).
5. Dalyvauti pasiruošimo į išvyką mokymuose.

Meda Simavičiūtė (21 m.) Vilniaus universitete studijuoja tarptautinį turizmo verslą. Dešimt mėnesių Prancūzijoje dirbo jaunimo bendrąbutyje (animatoriams) padėjo organizuoti užsiėmimus jaunimui).

Idėja apie savanorystę kilo dar septyniolikos metų, jaunimo mainuose Vokietijoje, susipažinus su viena savanoriaujančia mergina. Jau tada svarsčiau apie galimybę išvykti po mokyklos atlikti savanoriškos tarnybos. Kai pradėjau eiti į dvyliktą klasę, supratau, kad esu visiškai neapsisprendusi, kur norėčiau studijuoti, todėl tada tvirtai laikiausi nuomonės, kad galima

vienus metus praleisti gerokai prasmingiau. Prancūzijoje aš savanoriauau dešimt mėnesių. Šią šalį rinkausi, nes prieš tai buvau ten tris kartus, po kurių įsimylėjau ją, jos kultūrą, kalbą ir visa kita.

Savanorystės metu viename iš jaunimo bendrabučių padėjau animatoriams organizuoti užsiėmimus, jaunimui praleisti dienas, vakarus. Rengėme įvairiausias išvykas, kurdavome užsiėmimus bendrabučio patalpose, neretai išeidavome ir į miestą, pvz.: pažiūrėti filmą, pažaisiti boulingą, biliardą, pavažinėti kartiniais. Man viso to esmė buvo kuo didesnis bendravimas ir tarpkultūriniai mainai su bendrabučio gyventojais.

Taip pat dirbau šioj tokį administracinį darbą organizacijoje. Teko paplušėti ir serviruojant kavą bendrabučio kavinėje pietų metu, kur taip pat galėjau sukurti įvairiausių animacijų, susijusių su Lietuvos kultūra ar Europos sąjunga.

Pasiruošimas kelionei nėra lengvas, ypač, kai suvoki, kad išvyksti ilgam laikui. Tačiau, jeigu iki galo tiki savo idėja ir noru padėti kitiems bei „auginti“ savo asmenybę, tuomet sunku neturėtų būti. Programa, per kurią aš vykau savanoriauti, prieš išvykstant į svetimą šalį organizuoja seminarą savanoriams, kuriame suteikia be galo daug praktinių žinių ir padeda geriau tokiai kelionei pasiruošti tiek praktiškai, tiek ir psichologiškai.

Man ši kelionė nekainavo absoliučiai nieko. Yra pilna programų, už kurias tenka pakloti nemažai pinigų. Aš vykau per EST (Europos savanorių tarnybos – red. past.) programą, kuri padengia absoliučiai visas išlaidas (dabar savanoriui tereikia padengti 10 procentų kelionės išlaidų – aut. past.), kas mėnesį skiria kišenpinigių priklausomai nuo šalies, kurioje esi, ir suteikia specialų savanorių draudimą. Mano nuomone, net ir mokamos programos yra vertos visų tų pinigų. Kodėl mes turime mokėti tūkstančius už ne itin geros kokybės studijas, kai galime panašius pinigus skirti savanorystei, kuri daug geriau mus išmoko Gyvenimo?

Emilis Irmantas Ivaškevičius (19 m.) Vokietijoje (Bibelseminar Bonn seminarijoje) studijuoja teologiją. Tryliką mėnesių Vokietijoje dirbo „Christus Gemeinde Rahden“ bendruomenėje.

Savanorystės idėja sudomino susipažįstant su kitomis kultūromis, žmonėmis. Nuo mažens dalyvaudavau kaip dalyvis, o vėliau – kaip vadovas, pagalbininkas, savanoris įvairiose Laisvųjų krikščionių bažnyčios (LKB), Lietuvos Biblijos skaitymo draugijos (LBSD) stovyklose. Šios dvi organizacijos bendradarbiauja su tarptautinėmis organizacijomis, taigi mano aplinkoje buvo nemažai užsieniečių, daugiausia vokiečių: misionieriai, savanoriai, muzikantai, evangelistai ir kt.

Vėliau pavyko prisijungti prie mainų programos su Plaueno miesto gimnazija. Kadangi norėjau studijuoti Vokietijoje, turėjau tvirtai pramokti kalbą. Pažinojau vieną misionierių kaip tik iš šios šalies, tad nusprendžiau jam parašyti ir pasiteirauti apie galimybę

savanoriauti. Pavyko! Žiemą skridau iki Bremeno, važiuavau iki Rahdeno, pabuvau keletą dienų, apsižiūrėjau, susipažinau su žmonėmis, pakalbėjau ir viskas. Nuo vasaros – Vokietija. Šią praktiką-savanorystę atlikau „Christus Gemeinde Rahden“ bendruomenėje. Čia teko imtis įvairiausių pareigų: ūkvedžio, sodininko, mokytojo; kartais reikėjo dirbti ir ūkinius darbus (pjauti žolę, genėti medžius, ravėti piktžoles), ir visuomeninius (mokyti vaikus muzikos, padėti vaikų darželyje, paauglių ir jaunimo susitikimuose, groti pamaldose). Taip pat turėjau galimybę lankyti kalbos kursus.

Šitie savanorystės metai buvo kažkas unikalaus. Per metus pasisėmiau tiek tikrojo gyvenimo, kiek kiti žmonės per visą gyvenimą nepatiria. Bet taip pat į šią šalį atsinešiau savo mentalitetą, požiūrį, kuriam darė įtaką Lietuva, skurdas, vaikai, tikėjimas bei nuolankus ir paprastas lietuviškas gyvenimas. Vieni savanoriavimo metai – laikas subręsti, semti patirtį, pažinti save, kitus, išmokyti tolerancijos ir kantrybės, tai – gyvenimo mokslas.

Svarbiausia – nebijoti bendrauti su žmonėmis. Pasidomėti ta šalimi, į kurią vykstama, kokios socialinės sąlygos ir garantijos. Susižinoti visus formalumus ir kainas, stengtis būti atviru priimančiam naujovėms.

Svarbiausia – nebijoti pasiklysti ieškant gyvenimo

Meda Petrikaitė

Savęs atradimo link arba bandymo tai daryti – labai daug žingsnių. Jūs drašiai ir kūrybingai žengia Kamilės Gudmonaitės ir Manto Zemlecko duetas, kuris atranda save dainuodamas, muzikuodamas ir šokdamas.

Spalio mėnesį dalyvavote Tarptautiniame dainuojamosios poezijos festivalyje „Tai-aš“, kuriame Jūs jau antrą kartą žengėte į Šv. Kotrynos bažnyčios sceną. Ką jums tai reikia?

Praeitais metais į sceną lipome kartu su kūrybinių dirbtuvių dalyviais ir Domantu Razausku, o dabar viskas buvo kitaip – grojome dviese. Kiekvieną kartą scenoje būname ir jaučiamės kitaip nei praėjusius koncertus, nes kiekviena diena ir savaitė atneša daug naujų įspūdžių, kurie savotiškai augina. Kartą turėjome keturis koncertus iš eilės ir po ketvirtą, kuris buvo pats geriausias, mūsų klausė, iš kur mes turime tiek energijos. Būtent patirtis, laikas, praleistas su žmonėmis, ir teikia energiją, įkrauna naujam kūrinui, naujai dienai.

Kas jums yra dainuojamoji poezija?

Vis nepamirštame V.V.Landsbergio žodžių, pasakytų festivalyje „Purpurinis vakaras“ – „Dainuojamoji poezija pirmiausia prasideda nuo folkloro“. Tai – keistas žanras, vienijantis skirtingus žmones. Mes surandame poeziją tautosakoje. Tekstai, kurie gimsta Kamilei, nėra tik apie vakar ar šiandien. Manome, jog nesąmoningai kūrybą diktuoja tautos šaknys, žmonijos praeitis. Dainuojamoji poezija – sudėtingas žanras, nes dainuodamas ją greitai gali pamiršti,

asmen. arch. nuotr.

kad groji. Čia kūrėjui reikia dėmesį sutelkti į daugybę dalykų. Jis nėra tik muzikantas arba tik rašytojas – jis sąveikauja tarp dviejų skirtingų polių ir turi juos taip suderinti, kad abu būtų vienas kito verti. Muzika negali būti tuščia, jei tekstas pilnas. Tuščias tekstas sugadina bet kokią muziką. Gal dėl tokio požiūrio mus kartais pavadina dainuojamosios poezijos atlikėjais, nors iš tikrųjų nesam mes nei bardai, nei folkloro atlikėjai, nei dideli poetai.

Tačiau be galo daug eksperimentuojate ir atrandate netikėtų dainų pateikimų. Ar turite receptą kaip jaunam žmogui ieškoti kelio į save?

Turėtume atsakyti į šį klausimą ką nors panašaus į „nebijok ir išdrįsk“, bet iš tiesų kiekvienas savaip turi pavaištinėti, kol suranda. Nėra jokio recepto, yra tik žmogus, kuris vie-

naip ar kitaip gyvena. Gal keturiasdešimties aš suprasiu, kad visai ne ten vaikščiojau? Labai gerai. Leiskime žmogui pasiklysti ir gyventi.

Koks buvo jūsų kelias bandant save realizuoti?

Abejoju, ar jis kada baigiasi. Kelias yra. Mes dabar einame juo – dainuojame, grojame, kuriame instrumentus, ieškome muzikos ten, kur, sakoma, jos nėra, kiekvieną dieną stengiamės pajusti vis didesnį ryšį su aplinka, pažūrėti į ją, žmogų ir, žinoma, save.

Ar visuomet žingsniavote būtent scenos link?

Ne scena mus traukia, o žmogus. Mes neiname į sceną dėl buvimo joje. Tai tuščias pasitenkinimas saviimi. Scena yra vieta, kurioje galime kažką pasakyti, o mokslas „kaip būti scenoje“ yra apie pasaulio pažinimą.

Jei nebūtumėte atlikėjai, muzikantai, aktoriai – kas tada?

Mes jais dar nesame. Kai galėsime sau pasakyti „aš muzikantas“ arba „aš ak-

torius“ – baigsis bet koks tobulėjimas ir nebebus prasmės toliau gyventi. Tai didūs žodžiai ir retas, kas jų yra vertas.

Dosjė:

Kamilė – 19 m., studijuoja miuziklo aktorius specialybę (scenos menas) Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje. Dainuoja, groja būgnu, varpeliais, pjūklais, vandeniu, kamili fonu, kalimba, kazū ir viskuo kitu, kas skamba ir barška. Domisi fotografija, šoku, spalvomis, kultūromis ir tautomis, kaimais, upėmis, intuicija, kinu, eksperimentais ir laikmečiais.

Mantas – 22 m., studijuoja teatro vaidybą Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje. Viena jo aistrų tradiciniai tautų instrumentai,

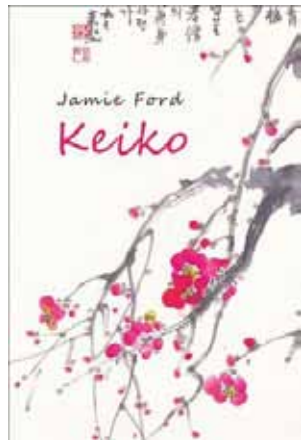
tad groja gitara, dambreliu, didžeridu, berimbau, dainuojančiais puodais, žaislais, dėžutėmis, kompasais, raktais. Domisi pasaulio atsiradimu, būdais kaip išgyventi laukinėje gamtoje, maisto gaminiu, indėnais ir ekspedicijomis.

Albumą ketina išleisti tada, kai turės galimybę. Kadangi labiausiai mėgsta groti gyvai, todėl ir įrašai turėtų būti gaivališki ir natūralūs.

Duetas mėgsta pasislėpti po „Kamanių šilelio“ pavadinimu.

Draugai pataria skaityti

„KEIKO“, Jamie'is Fordas

Romano veiksmas nukelia į 1942 metų Sietlą. Tuo metu vyksta Antrasis pasaulinis karas ir po mūšio Perl Harbore visi japonai pradedami laikyti priešais. Du vaikai, azijiečiai, netikėtai susitikę mokykloje, kur visi likusieji yra baltieji, valgykloje, pamilsta vienas kitą. Tačiau ar gali meilė, atrasta tokiam jaunam amžiuje, gyvuoti, jei ją nori sunaikinti Henrio tėvas, o Keiko šeima yra represuojama?

Ir visgi romanas „Keiko“ – kupinas šviesaus optimizmo. Meilė čia brandi ir tikra, gal todėl, kad visus tuometinius išgyvenimus Henris prisimena po keturiasdešimties metų, emocijos jau išgyventos, su viskuo susitaisyta ir skaitytojui pateikiama tik jau patirtų jausmų estetika.

Tai knyga apie pareigą – savo tautai, nors kartais herojai patys nežino, kas jie – atstumti spalvotųjų – netikri azijiečiai, nebemokantys tėvų kalbos ir taip pat ne amerikiečiai, nes yra kitokie.

Knyga apie žmonių santykius – apie draugystės paiešką, ir sukrečiantį dėkingumą už menkiausių gerumo ar mandagumo gestą, tai knyga apie žmones gyvenančius šalia, bet nesugebančius vieni kitų suprasti.

„Ji pažvelgė į jį pro vielas. Vėjas ištaršė plaukus ir nupūtė nuo veido. Kažkur prieškalnėse sudundėjo griaustinis, bet nė vienas iš jų neatsisuko.“

Nemanau, kad užteks pasprčiausiai padėkoti. Tokį kelią atvažiavai, kad man tai atvežtum. Ir žinau, kad tavo šeima... tavo tėvas...

Henris nuleido akis ir tyliai atsiduso.

Jis jau žino tiesą? – paklausė Keiko.

Betgi mes tik draugai.

Henris pažvelgė jai tiesiai į akis.

Mes daugiau nei draugai. Mes tokie patys žmonės. Bet jis to nesupranta – jis tik mato, kad tu priešų dukra, ir jis manęs atsižadėjo. Šią savaitę tėvai nustojo su manimi kalbėtis. Tik mama kartais elgiasi taip lyg suvoktų, kad esu šalia.

Žodžiai buvo tokie kasdieniški, kad Henris net pats nusistebėjo nejučias nieko ypatingo. Bet bendravimas jo namuose jau beveik metai nebuvo normalus, o dabar dar vienas, galutinis, posūkis.

Parengė Agnė Ambrazaitė

„Emigrantės dienoraštis“, Zita Čepaitė

Tikriausiai neatrastume tokio lietuvių, kuris neturėtų pažįstamo Anglijoje. Šiam kūriniui pakliuvus į mano rankas maniau, kad tai bus Andriaus Užkalnio knygos „Anglija: apie tuos žmones ir jų šalį“ netiesioginė kopija. Tačiau A. Užkalnis savo knygoje kantriai aiškina, kodėl anglai turi du skirtingus vandens čiaupus, o Z. Čepaitė dalinasi įspūdžiais kaip lietuviai geba pertvarkyti net vandentiekį ar elektros lizdus, jog viskas būtų kaip namie.

Kam prisitaikyti prie naujos šalies tradicijų, amžiais formuotų įpročių, jei galima susikurti Lietuvą Anglijoje? Tūlas lietuvis ją ne tik atsiveža, bet ir apgyvendina kartu. Integracija – jiems nesuvaldomas ir nereikalingas procesas.

Lietuvoje pripažinta žurnalistė, prozininkė, scenaristė, dirbusi net ir ministro patarėja, neslepia, kad pažintį su šia šalimi pradėjo nuo juodo darbo paieškų. Taigi ir jos sutikti kraštiečiai įvairiausio plauko – nuo dirbančių sumuštinų fabrike iki besisukančių elito vakarėliuose. Juk net tarp atvykėlių susiformuoja savita hierarchija.

Autorė ironiškai ir spalvingai pateikia savo emigracijos patirtį, o jūs, skaitydami ir tikriausiai patyliukais svajodami apie panašius savęs ieškojimus, pabandykite atnaujinti atsakymą: „Ar knygos autorė ketina grįžti atgal Tėvyne?“

„– Aš jokia ne emigrantė, – tarė Londone gerokai ilgiau nei aš gyvenanti moteris, kadaise lėlių teatro aktorė. – Ir man nepatinka, kad mums kabinamas tas vardas. Mano namai Vilniuje, ten mūsų draugai, ten aš viską myliu, o čia tik gyvenu – laikinai, ir, jeigu sąlygos leistų, iš karto važiuočiau atgal.“

Nesigilinau, kokios tos sąlygos, kurios neleidžia jai grįžti į Lietuvą, mane sudomino kitkas – tas atskyrimas vietos, kur „viską myliu“, ir vietos, kur „tik gyvenu“. Būtent tokią žmogaus, išvykusio iš tos vietos, kur viską myli, būseną aš ir vadinu emigrantiška būseną.

„Tą popietę tikrai niekam nerūpėjo – ar aš atvykėlė, ar ne – tiesiog smagiai bendravome. Bet vargu ar galiau jausis įsiterpusi į tą gyvenimą. Kol esu vieno iš vietinių draugų, jie mane priima. Kai nebūsiu – nepasigės.“

Parengė Agnė Vareikaitė

Emilija Źilinskaitė

Kaip aš norėčiau, kad ir vėl
Tu prisiglaustum prie manės arčiau,
Kad vėl paimtum mano ranką ir,
Aš nejučia paskėsčiau tavyje...

Kaip būtų gera, patikėk,
Lyg sapnas iš kurio nebenorėčiau niekada nubust..
Jei tu nebūtum atėjęs čia,
Tikriausiai nežinočiau, kas reiškia būti mylima...

Taip tyliai slenka vakarai,
Pražysta gėlės laukuose –
O tu lieti man plaukus,
Lyg jie būtų tau geriausia pasauly dovana...

Paliksim viską, ką turėjom,
Ir bėgsim ten, kur lapai dar žali,
Kur dar prisiminimuose gyvi
Brangiausi mūsų vakarai.

Jolita Uscilaitė

Mano delnai – žemėlapis į Atlantidą,
Blakstienomis braižiau šį ūkanotą rytą.
Aplankius nežiniai, klausaus vargonų skambesio
Ar tu girdi jų aidą ir vibracijos žemus dažnius?

Nukritus lapams medžiai atsidūsta gailiai
Ir aš su lapais sklendžiančiais einu.
Einu šešėlių jungtimis be sielų,
Pamiršdama kelius vilnijančius namo.

Ieškodama tik man vienai girdėto balso,
Einu į tuštumą, einu į nykumą, tolyn..
Ilgainiui žingsniai tampa it besvoriai,
Pilkšva drobule niaukiasi dangus.

Ar girdit mielos dausų vėlės,
Kam audžiat šiandien likimus naujus?
Ar girdit lietui skubant miesto gatvėmis
Nuaidi žingsniai nežinios, aš mirštu tik sustojus...

Šešiaeilis

Rasa Milerytė

Toks keistas vakaras, atrodo, lis,
O jei nelis, tai kas atspėti gali,
Kad vėjas ir lietus – vien atspindys
Kažko gražaus, kas nuolatos – pro šalį
It traukiniai, it mylimasis, upė,
Tačiau ruduo ir niekam neberūpi.

Rasa Milerytė

Lietus ištuštino gatves, suardė tylą
Ir nežinau, kodėl taip skaudžiai krenta
Į lango stiklą, ir net knygos
Į taktą beldžia: varganai gyventa

Ir varganai numirta. Bus? Nesuartėjo dar
Mirtis ir aš. Skaudžiau už liety skleidės gėlės
Ant kapo menamo. Ir kaip dabar,
Kai kraujas ir lietus – vien tik šešėliai,

Vien imitacijos, vien sąvokos. Per tuščia
Ir per gilų. Nei skęsti, nei išplaukti
Ir jei taip būna – lietumi užpustė,

Pro lango kraštą dar regėjau paukštį
Ir nuosprendį neskundžiamą snape:
Mirties nebus, gyvybės nebėra.

Kol jaunieji poetai gąsdina, kad ruduo jau baigėsi – neapsigaukite. Ruduo dar žingsniuos su mumis kartu. Jį primins koks užsilikęs spalvingesnis lapas, ar žmogus, kuriam per skubėjimą, bandant susigyventi su studentišku ritmu, neatradote laiko. Nešiokitės rudenį su savimi – juk tos realybės ir taip per daug. O koks atrodo jums, vis dėl to tas, po truputį žiemą pasitinkantis, lapkritis, pasidalinkite ir su mumis: eiles@studentuera.lt Šįkart leidyklos „Baltos lankos“ knyga atitenka gilumoje paskendusiai Rasai Milerytei.

Kibirkščiuojanti rudens ugnis.

Jore Janavičiute nuotr.

David Lodge.

Mintijimai

Kai Ralfas Mesendžeris, intymius santykius greitai užmezgantis kognityvinių mokslų profesorius, ir velionio vyro gedinti, dvasinę krizę išgyvenanti rašytoja Helena Ryd susitinka Glosterio universiteto miestelyje, atmosfera įkaista. Ralfas žino, kad nori Helenos. Helenai jis patrauklus, bet ši atmeta jo pasiūlymus, nes Ralfas vedęs. Abu taria, kad klysta manydami, ką vienas apie kitą galvoja... Netikėtai Ralfas jai pasiūlo apsikeisti savo dienoraščiais... Helena sutrinka ir susimąsto apie minčių ir tikrojo žmonių artumo prigimtį – šis klausimas Ralfą domina jau seniai.

Išradingai sudėliojęs „slaptų“ Ralfo ir Helenos dienoraščių fragmentus, – iš jų matyti, kad tikrieji herojų jausmai dažnai neatitinka „išorėje“ regimo jų gyvenimo, – Davidas Lodge'as parašė žavingą ir linksmą „studiją“ apie meilę, neištikimybę, sąmonės klystkelius ir painiotis linkusių žmogaus širdį.

„Meistriškai sukurtas romanas, kuriame užduodami provokuojantys klausimai apie seksą, meilę ir mirtį, taip pat apie ryšį tarp kūno ir proto“, – Literary Review

Užs nr. SE09628

Tik šermuksnių pilna – sidabro.

Jore Janavičiute nuotr.

Klubas

Šokiai.lt

Pramoginiai šokiai,
Solo latino šokiai,
Regetonas,
Zumba,
Contemporary,
Show dance,
Pilvo šokiai,
Vestuviniai šokiai,
Privačios pamokos.

Šokių vakarai,
Šokiai renginiuose.

Gera nuotaika!
Nauji draugai!
Pašėlę vakarėliai!
Gyvenimas šokio ritmu!

www.sokiai.lt
Žirmūnų g. 68, Vilnius
J. Basanavičiaus g. 7, Vilnius
Konstitucijos pr. 26 („Forum Palace“)

8 5 247 23 33
8 655 02 576

Studentai iš užsienio: „Lietuva yra viena iš perspektyviausių Europos šalių“

Viktorija Barkauskaitė

Šiuolaikinis studentų gyvenimas gerokai pakito, jei lyginsime jį su savo tėvų laikų studentavimu. Tada niekas dar net pagalvoti negalėjo, kad namines keptas bulves pakeis „Hesburger“ mėsainių kompleksai, eiles prie taksofonų – pokalbiai „Skype“, o ką jau kalbėti apie tarptautinių studentų pilnus universitetus... Tikrai sunku būtų buvę tada patikėti, kad mokysiesi kartu su kokiais korėjiečiais, prancūzais, vokiečiais, turkais, sirais ir daugybe kitų tautų atstovų. Net ir dabar dar dažnai nustembame, kai užsieniečiai pasirenka mūsų šalį. Tačiau ispanas Alexas Guede'as ir ekvadorietis Pedro Bruzzone'as teigia, kad tuo tikrai nereikėtų stebėtis, ir, ateityje vis daugiau žmonių pasirinks Lietuvą, kaip šalį, kurioje norėtų gyventi.

Džiaugiasi viskuo

Penktakursiai teisės studentai iki šiol mokėsi Ispanijos Salamankos ir Saragozos universitetuose, dabar jau du mėnesius mokslus pagal ERASMUS programą kremta rudenįjančioje Lietuvoje. Dar neprispausti žiemos šalčių, vaikinai džiaugiasi galimybe stebėti metų laikų kaitą. Ruduo Lietuvoje, anot jų, nuostabiai gražus.

Kaip, tiesa, ir visa kita. Pozityviai ir nuotaikingai nusiteikę Alexas ir Pedro čia, atrodo, jaučiasi tikrai neblogai. Kad ir kaip stengiausi surasti kokį nors dalyką, kuris mūsų šalyje užsieniečiams nepatiktų, buvo sunku. Vaikinai čia džiaugiasi viskuo – pradedant nuo apgyvendinimo, mokslo ir baigiant, žinoma, geriausiu – merginomis. Joms ispanai negailėjo liaupsių. „Merginos čia gražiausios pasaulyje“, – kartoją jie.

Tačiau liepė apie juos blogai nepagalvoti, sakydami, jog ne tik merginos čia nuostabios. Vaikinai taip pat žavisi ir šalies kultūra, miestu, architektūra, gamta. Laisvu laiku jie nori pamatyti kuo daugiau. Neseniai vaikinai, kartu su kitais ERASMUS studentais, viešinėiais Lietuvoje, lankėsi Zarasuose. Artimiausiu metu planuoja apsilankyti Trakuose, teiravosi, ką dar gražaus galima čia išvysti. Alexas Lietuvoje buvo jau Europos krepšinio čempionato metu, stebėjo rungtynes Kaune. „Labai smagu, kad čia galiu pasižneinti su žmonėmis apie krepšinį“, – džiaugėsi jis.

Pozityviai svetimšaliai žiūri ne tik į kasdienį Lietuvos gyvenimą, bet labai daug teigiamų dalykų pranašauja šalies ateičiai. „Kalbant apie ekonomiką, Lietuva yra labai stabili, greitai augančios ekonomikos šalis – viena patraukliausių Europoje investicijoms“, – savo nuomonę dėstė Pedro. Anot pašnekovų, ne tik Lietuva, bet ir Ispanija bei daugelis kitų Europos valstybių dabar susiduria su ekonominiais sunkumais, tačiau Lietuvos rodikliai išlieka gana geri. „Lietuva yra ateities šalis“, – teigė Alexas. Jam pritardamas Pedro skatino nebijoti kuo daugiau investuoti į savo šalį. Jis net teigia mąstantis apie galimybę kada nors čia dirbti.

Norėjo pažinti kitokią kultūrą

Paklausti, kodėl pasirinko Lietuvą iš daugybės kitų pasiūlytų šalių, Pedro ir Alexas teigė norėję susipažinti su Rytų Europos kultūra. „Vakarų Europa ne labai skiriasi nuo tos vietos, kur gyvenime mes, ten kultūra, pragyvenimo lygis bei daugybė kitų dalykų gana panašūs. Norėjome ko nors naujo“, – savo pasirinkimą argumentavo studentai. Be to, jie buvo girdėję teigiamų atsiliepimų apie mūsų šalį iš savo draugų bei kolegų, čia viešėjusių anksčiau. Santykinai pigus pragyvenimas Lietuvoje taip pat tapo vienu iš kriterijų renkant. Šiuo metu vaikinai savo pasirinkimu yra visiškai patenkinti.

Atviri ir rūpestingi Lietuvos žmonės

Pedro pasakojo, kad Ispanijoje tokio dėmesio ERASMUS studentai tikrai nesulaukia. „Lietuvoje mes turime mentorius, kurie rūpinasi mumis, padeda susigaudyti mieste bei išvengti kylančių nesusipratimų dėl to, kad nesuprantame lietuviškai. Ispanijoje ERASMUS studentai mentorių neturi, viskuo rūpinasi patys. Dėl to čia mums pasisekė“, – pasakojo Pedro. Mūsų šalyje, anot vaikinų, užsieniečiams skiriama tikrai daug dėmesio, visiems įdomu, kodėl jie pasirinko čia atvykti, kaip jiems sekasi ir panašiai. Ispanijoje užsieniečių yra kur kas daugiau, todėl tikriausiai dėl to nelabai kam ir įdomu, ką tu ten veiki ir kaip tau sekasi.

Studentiškas gyvenimas – mokslas ir vakarėliai

Šiuo metu ispanai mokosi Mykolo Romerio universitete ir teigia

asmen. arch. nuotr.

esą patenkinti tiek mokymosi sąlygomis, tiek pačiu mokslu. Tiesa, mokymosi metodai šiek tiek skiriasi, nes Ispanijoje vaikinai turėdavo daugiau paskaitų, tačiau mažiau dirbdavo savarankiškai. Čia, anot jų, yra priešingai, reikia daugiau dirbti savarankiškai, daugiau skaityti, atlikti įvairias užduotis.

Mokyti čia yra šiek tiek kitaip dar ir dėl to, kad jų grupę sudaro vos 6–7 žmonės. Taip mokomasi daug intensyviau ir efektyviau.

„Paskaitų nebūna labai daug, maždaug aštuonios per savaitę, todėl turime pakankamai daug laisvo laiko“, – pasakojo Alexas. Tą laiką daugiausiai jie praleidžia tyrinėdami miestą, mokydamiesi arba vakarėliuose. Vakarėliai yra tiesiog neatsiejama daugelio studentų gyvenimo dalis, o ypač tarptautinių studentų. Taip jie susipažįsta su naujais žmonėmis, lengviau integruojasi kitos šalies gyvenime.

Recenzija

„Tadas Blinda“. Lietuviai gabūs viešiesiems ryšiams

Jorė Janavičiūtė

Bent vienoje srityje mūsų tautiečiai tikrai talentingi – tai piare. Prisiminkime kad ir Romo Zabarausko bei jo „Porno melodramos“ istoriją, o jei ieškosime pavyzdžių ne tik kine – Zuoko sala taip pat galėtų būti laikoma genialiu piariniu triuku. Naujas Donato Ulvydo filmas „Tadas Blinda. Pradžia“ ne išimtis.

Apie filmą žiniasklaidoje kalbama jau nuo jo filmavimo pradžios 2010 m., jei net ne nuo dar anksčiau – filmo reklamos projektą galima laikyti tikrai sėkmingu, mat mums visiems buvo įkalta, kad filmą turime pamatyti, iššauktas instinktyvus patriotizmo jausmas ir visuotinis noras paremti lietuvišką kiną. Tad dabar „Tado Blindos“ „Facebook“ puslapis tikrai primena LNK kalėdinę labdaros akciją: „Filmas jau surinko 2 807 136 Lt.“ Nenuostabu, kad taip dirginant lietuvių nervus po trijų savačių rodymo filmas „Tadas

„Tadas Blinda. Pradžia“, 2011
Režisierius: Donatas Ulvydas
Prodiuseris: Žilvinas Naujokas
Vaidina: Mantas Jankavičius, Agnė Ditkovskytė, Antanas Šurna, Dainius Kazlauskas ir kt.
Vertinimas: 7/10

Blinda“ tapo pelningiausias ir lietuvių labiausiai lankomas. Savo nuo pat filmo kūrimo pradžios deklaruotą tikslą kūrėjai pasiekė. Nors dažnai sakoma, kad objektyviausias būdas pasakyti, ar filmas pavyko – tai išsiaiškinti, ar filmo kūrėjams pavyko įvykdyti filmuojant išsikeltą idėją, tačiau šiuo atveju tai būtų truputį nesąžininga.

Iš pirmo žvilgsnio filme lyg ir yra viskas, ko reikia norint pamėgdžioti Holivudą – gražuolis protagonistas, gražuolė jo mylimoji, antagonistas bei netgi pernelyg akivaizdžiai ryškus kontrastas tarp jo ir gražuolio protagonisto. Yra ir kraujuotų kovos scenų, ir gaudžios muzikos, ir nešvankių juokelių, o filmas nuteikia optimistiškai bei yra itin estetiškas (Ramūno Greičiaus darbui su kamera nieko neprikiši, kostiumų dailininkės taip pat padirbėta). Tačiau gražūs vaizdai tarytum užlopo skyles, kurių ypač

daug dėl režisieriaus nesugebėjimo valdyti aktorių – ypač absurdiška ir gerokai pervaidinta scena, kurioje Tadas Blinda (Mantas Jankavičius) smarkiai gestikuliuoja ir šokinėja iš laimės. Itin nesėkmingu laikyčiau Agnės Ditkovskytės pasirodymą filme – ji čia yra su įkyriu rusišku akcentu kalbanti lėlė, bet galbūt tai vėlgi dėl režisieriaus nesugebėjimo dirbti su aktoriais. Pats M. Jankavičius kaip neprofesionalus aktorius ne taip jau blogai susitvarko su vaidmeniu, nepaisant to, kad jis visiškai neprimena muziko. Sėkmingiausiu įvardinčiau Dainiaus Kazlauskos pasirodymą, kuris įkūnija netgi kiek vulgariai šmaikštų, bet itin žaismingą antagonistą Edmundą.

Taip pat filme nemažai ausų ar akų režiančių smulkesnių liapsusų. Pavyzdžiui, muzikams į lūpas įdėtas ir jų nuolat kartojamas pasisakymas apie Tado *auksinės prabos subinę*. XIX a. valstiečių leksiškai tikrai būdingas žodis „praba“... Arba greičiausiai dalį salės prabūsi akis užsidengti „Blindos“ alaus, vieno filmo rėmėjų, reklama, kai vidury miško sukilėliams geriant alų iš naujutėlaitės statinės užduodamas klausimas: „Kur Blindos

alus?“, o po to juo pasimėgaujama visai kaip įprasta reklamose... Arba itin patosiška ir banaliai iliustratyvi scena, kai Tadas Blinda laidoja draugą etnografinėse rūkė skendinčiose kapinėse skambant levos Narkutės dainai „Raudoni vakarai“, kuri buvo parašyta konkursui partizanų kovų tema, tad kalba apie šiek tiek kitą laikotarpį nei vaizduojama filme.

Filmas beviltingai stengiasi įžiebti mūsų patriotizmą. Žinoma, galima būtų sakyti, kad šalyje, stekenamejo emigracijos, lašelis patriotinės propagandos yra geras dalykas, tačiau

ar nepavojinga yra netiesiogiai nešama filmo mintis, kad pagrindinis priešas yra rusas, o muzikai ir bajorai susivienija, kad jį nugalėtų? Kino kritikė Živilė Pipinytė „Tade Blindoje“ netgi įžvelgė sąsają su propagandiniu kinu, savo tekste „Ką žiūri prezidentai“ pastebėdama, jog Prezidentės Dalios Grybauskaitės teiginys apie filmą: „Kinas – viena įtaigiausių patriotizmo ugdymo formų.“ priminė Vladimiro Lenino garsiąją frazę apie propagandinę kino galią: „Kinas mums yra svarbiausias iš visų menų, kol liaudis tamsi ir neraštinga.“

„Tadasblinda.lt“ nuotr.

DAR NEVAIRUOJATE? Ateikite į **VAIRAVIMO MOKYKLĄ**

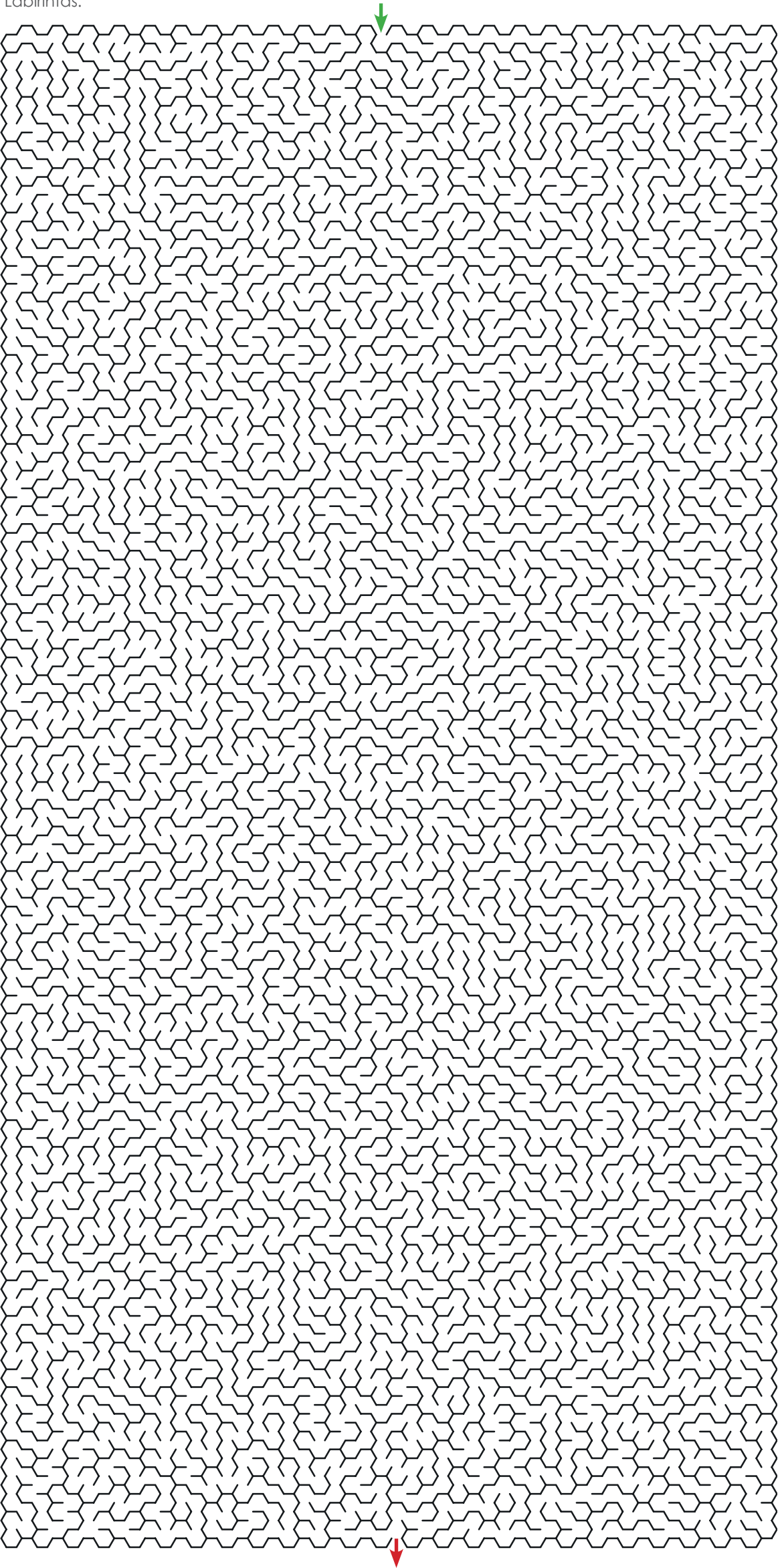
www.dorkanas.lt

Norinčius išmokti vairuoti ir įsigyti A, B, BE, C, CE, D, DE kategorijų vairuotojo pažymėjimą, kviečiame lankyti vairavimo kursus

MUS RASITE:

Antakalnio g. 54, Vilnius, tel. 8 5 2340505
L. Asanavičiūtės g. 17, Vilnius, tel. 8 5 2631414
Savanorių pr. 65, Vilnius, tel. 8 5 2389090
Jeruzalėje- Ateities g. 10, Vilnius tel. 8 5 2374378
Lietuvos vaikų ir jaunimo centre – Konstitucijos pr. 25, Vilnius, tel. 8 5 2340505

Labirintas.

Teisingai išsprendę labirintą arba visus SUDOKU, atsakymus siųskite el. paštu konkursas@studentuera.lt ir laimėkite puikią knygą. Atsakymų laukiame iki **lapkričio 14 d.**

Rugsėjo mėn. konkurso laimėtoja:
Gerda Šidlauskytė

9					1	2		
4		1		9	2	1	3	
			4			3	5	8
						3	1	9
	3	6		1	5	8	2	6
8	9	1						
3	6				4			
	4	7		2	8		9	3
		2	9					1
	7							

				2	3	7	3	4
	3		1		2		2	1
			9					6
		1	2					3
6			7		8		6	9
4		4			9	1		
3					5			
2	8	7			8		3	9
1		5	3	6				
	7							

	6				1		4	8
1		9	4			7		2
4		1		2		2		3
7						4		6
1	4	3			5	2		5
		6						1
	7			3		5		7
9		7			2	1		9
2	3		5				6	

Ruduo

Į mūsų kiemus įsliūkino ruduo, kaip koks katinas tykodamas pelės, kuri nejučiomis įkliūna ir nebesugeba pasipriešinti. Taip ir mus dabar vaiko, blaško vėsoki rudeniški vėjai.

Gatvės ištuštėja. Nedrąsiai įsisupam į šiltesnius rūbus, prieš užmiegant apsikamšom šiltais pūkiniais patalais. Bet juk tai tik auksaplaukis ruduo! Saulutė džiugina mus pavakarėm, o gaivūs orai tik paspaudžia nosiukus, kuriuos dar lengvai paslėpiame skarų keruose.

Ir tuomet pažvelgi per petį ir pamatai visą savo praeitį – išgyventą, išjaustą. Bet išgirdus bešaukiant savo vardą, vėl strykteli į dabarties kelią, kuris bus kupinas naujų išgyvenimų, tokių pat įsimintinų ir reikšmingų.

Ropojam per lapų prisnigtus takelius nesusimąstydami, kaip greitai bėga laikas, nusinešdamas giliausius prisiminimus ir smagiausias akimirkas. O rudens jūtimo gūšiai atsklinda ne tik iš miškų, užgniaužia gerklę ir norisi įsisupti į šokį kartu su ilgesingais geltonais raudonais lapais. Suktis, suktis, kol nuo kvaitulio apsisuks galva, ir besijuokiant gulėt ant žemės margumyno apsupty.

O kažkur tolumoje vis dar riogso ramybe ir jaukumu dvelkiantys senieji namai, kuriuose nuogastavimo naktimis visuomet atrasi tvirtą artimojo ranką, ji niekad nepaleis, kai labiausiai to reikės.

Tyliais vakarais mintys nebeleidžia užmigti. Ruduo – būtent tai, kas širdyse kelia sumaištį, primena greit bėgančias mūsų dienas. Nostalgija apima visus kraujo kūnelius ir išsiblaško po visą organizmą. Ir kartais atrodo, kad pasiilgsti netgi to, ko niekad nematei ir negirdėjai.

Vis dėlto, šis metų laikas, nepaisant spalvų gausos, vienas niūriausių. Žalumos pamažu nublunka, lieka tik gležni žolių stiebeliai, apipinti voratinkliais, dar kukliai primenantys svajingas vasaros naktis, kai nerūpestingai stebėdavom žvaigždes.

Fotoreportažą parengė Miglė Šlepikaitė

CanCan
pizza

Nuo 7val. vakaro 7 populiariausios
„Grand“ picos po 17⁹⁹ Lt*

Pasirinkite: Jaunimo, Sicilijos,
Draugų, Regina, Paprastoji,
Kaimiška, Grybų.

*Akcija taikoma darbo dienomis nuo 19val. Papildomos nuolaidos netaikomos.

www.cancan.lt 8 659 88777